

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zdzisław Klasztorny
Sędziowie:	SA Paweł Misiak SA Krzysztof Eichstaedt (spr.)
Protokolant:	sekr. sąd. Maciej Umiński

przy udziale Piotra Stachurskiego, Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łodzi delegowanego do Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2012 r., sprawy

1) **C. J.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 286 §1 kk i art. 270 §1 kk i art. 18 §2 kk w zw. z art. 270 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 229 §3 kk w zw. z art. 65 kk; art. 18 §2 kk w zw. z art. 271 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk;

2) **M. J.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk;

3) **D. Z.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 286 §1 kk i art. 270 §1 kk i art. 18 §2 kk w zw. z art. 270 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 18 §2 kk w zw. z art. 271 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk; art. 229 §3 kk w zw. z art. 65 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 kk;

4) **P. W.**

oskarżonego z art. 291 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 291 §1 kk i art. 306 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk;

5) **S. J.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk;

6) **M. K.**

oskarżonego z art. 18 §2 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 270 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 229 §3 kk w zw. z art. 65 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 270 §1 kk w zw. z art. 65 kk;

7) **K. K.**

oskarżonego z art. 18 §2 kk w zw. z art. 271 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk; art. 229 §3 kk w zw. z art. 65 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 286 §1 kk w zw. z art. 12 kk;

8) **D. G.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 270 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 291 §1 kk i art. 306 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 306 kk; art. 272 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 291 §1 kk i art. 306 kk w zw. z art. 11 §2 kk; art. 18 §2 kk w zw. z art. 271 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 229 §3 kk w zw. z art. 65 kk; art. 279 §1 kk; art. 272 kk; art. 229 §3 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 18 §2 kk w zw. z art. 279 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 263 §2 kk; art. 275 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk;

9) **Z. K.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 271 §1 i 3 kk i art. 18 §3 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 11 §2 kk; art. 271 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk;

10) **R. D.**

oskarżonego z art. 271 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk;

11) **S. C.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 271 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk;

12) **G. Z.**

oskarżonego z art. 18 §2 kk w zw. z art. 271 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk; art. 229 §3 kk w zw. z art. 65 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 286 §1 kk; art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 kk;

13) **A. B.**

oskarżonego z art. 18 §3 kk w zw. z art. 297 §1 kk i art. 271 §1 i 3 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. art. 65 kk;

14) **W. M.**

oskarżonego z art. 18 §3 kk w zw. z art. 297 §1 kk i art. 271 §1 i 3 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. art. 65 kk;

15) **K. J.**

oskarżonego z art. 238 kk; art. 233 §1 kk; art. 286 §1 kk;

16) **M. P.**

oskarżonego z art. 291 §1 kk;

17) **W. M.**

oskarżonego z art. 13 §1 kk w zw. z art. 158 §1 kk;

18) **J. Z.**

oskarżonego z art. 286 §1 kk;

19) **M. I. D.**

oskarżonej z art. 286 §1 kk w zw. z art. 12 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk;

20) **L. M.**

oskarżonego z art. 18 §2 kk w zw. z art. 271 §1 i 3 kk; art. 229 §1 i 3 kk; art. 270 §1 kk; art. 291 §1 kk;

21) **M. M.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 306 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk; art. 291 §1 kk i art. 306 kk w zw. z art. 65 kk; art. 306 kk; art. 263 §2 kk;

22) **T. K.**

oskarżonego z art. 291 §1 kk;

23) **P. M.**

oskarżonego z 490. art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 kk;

24) **I. K.**

oskarżonego z art. 291 §1 kk i art. 306 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk i w zw. z art. 64 §1 kk;

25) **M. M. (2)**

oskarżonego z art. 270 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 275 §1 kk w zw. z art. 274 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez:

- prokuratora w odniesieniu do oskarżonych Z. K., S. C., M. P. i W. M.;
- pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w odniesieniu do C. J., M. J., S. J., D. G., G. Z., J. Z., P. M., I. K. i M. M. (2);
- obrońców oskarżonych C. J., M. J., D. Z., P. W., S. J., M. K., K. K., D. G., Z. K., R. D., S. C., G. Z., A. B., M. W., K. J., J. Z., M. D., L. M., M. M., T. K. i M. M. (2);

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 21 stycznia 2011 r., sygn. akt XVIII K 93/08

na podstawie art. 437§1 i 2 kpk, art. 438 pkt 1,2, 4 kpk, art. 439§1 pkt 9 kpk, art. 632 pkt 2 kpk, art. 636§2 kpk i art. 624§1 kpk

I. uchyla zaskarżony wyrok w całości wobec oskarżonych: L. M., T. K., M. M. (2) oraz M. P., a w stosunku do oskarżonego P. W. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 53, 54, 55 i 56 sentencji wyroku i w tej części sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi;

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

1) w zakresie dotyczącym **oskarżonego C. J.** :

a)

- a) uchyla orzeczenie o łącznych karach pozbawienia wolności i grzywny;
- b) uchyla wyrok w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 26 i w tej części sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi;
- c) przyjmuje, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt 15 wyroku od marca 2000r. do lutego 2002r. i w związku z tym uchyla zaskarżony wyrok w pkt 15 w zakresie dotyczącym oskarżonego C. J. i na podstawie art. 17§1 pkt 6 kpk postępowanie karne w tej części umarza, a kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;
- d) z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 28, 29, 30, 32 i 33 sentencji wyroku eliminuje, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary przepis art. 65 kk i wymierza oskarżonemu nowe kary pozbawienia wolności:

- za czyn przypisany w pkt 16 - 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 17 - 1 (jeden) rok i 10 (dziesięć) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 18 - 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące;
- za czyn przypisany w pkt 19 - 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące;
- za czyn przypisany w pkt 20 - 10 (dziesięć) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 21 - 1 (jeden) rok i 8 (osiem) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 23 - 10 (dziesięć) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 28 - 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące;
- za czyny przypisane w pkt 30 - po 1 (jeden) rok i 2 (dwa) miesiące;
- za czyn przypisany w pkt 32 - 10 (dziesięć) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 33 - 6 (sześć) miesięcy;

e)

e) na podstawie art. 46§1 kk zasądza od oskarżonego C. J. tytułem częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem:

- na rzecz (...) w Ł. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w pkt 22 wyroku;
- na rzecz (...) w Z. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w pkt 24 wyroku;
- na rzecz (...) w P. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w pkt 25 wyroku;

2) w zakresie dotyczącym **oskarżonego M. J.**

a) w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 36 sentencji wyroku przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z D. Z. i S. J. oraz z osobami nieustalonymi i odpowiadającym w innym postępowaniu;

b) na podstawie art. 46§1 kk zasądza od oskarżonego, tytułem częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem:

- na rzecz (...) w P. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w pkt 37 wyroku;
- na rzecz (...) w Ł. dwie kwoty po 5.000 (pięć tysięcy) złotych każda w związku ze skazaniem za przestępstwa przypisane w pkt 38 i 39 wyroku;
- na rzecz (...) w Z. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w pkt 40 wyroku;

3) w zakresie dotyczącym **oskarżonego M. K.** :

a) uchyla orzeczenie o łącznych karach pozbawienia wolności oraz grzywny;

b) z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 68 wyroku eliminuje, iż oskarżony przerobił numery identyfikacyjne pojazdu i przyjmuje, że oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał dyspozycję art. 291§1 kk i na podstawie art. 291§1 kk oraz art. 33§2 kk orzeka wobec oskarżonego karę 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

c) orzeczoną wobec oskarżonego za czyn przypisany w pkt 70 wyroku karę grzywny łagodzi do 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

4) w zakresie dotyczącym **oskarżonego D. Z.**

a) uchyla orzeczenie o łącznych karach pozbawienia wolności i grzywny;

b) uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 45, 46 i 49 sentencji wyroku i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi;

c) przyjmuje, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt 15 wyroku w okresie czasu od 2000r. do 25.02.2002r. i w związku z tym uchyla zaskarżony wyrok w pkt 15 w zakresie dotyczącym oskarżonego D. Z. i na podstawie art. 17§1 pkt 6 kpk postępowanie karne w tej części umarza, a kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

d) z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 44, 47, 48 i 50 eliminuje, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary przepis art. 65 kk, a ponadto w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 44 przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z M. J. i S. J. oraz z osobami nieustalonymi i odpowiadającym w innym postępowaniu, a nadto w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 47 wyroku w podstawie prawnej skazania art. 18§1 kk zastępuje art. 18§2 kk i wymierza oskarżonemu nowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny:

- za czyn przypisany w pkt 44 wyroku - 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;
- za czyn przypisany w pkt 47 wyroku - 1 (jeden) rok pozbawienia wolności;
- za czyn przypisany w pkt 48 wyroku - 1 (jeden) rok pozbawienia wolności;

- za czyn przypisany w pkt 50 wyroku - 1 (jeden) rok pozbawienia wolności;

5) w zakresie dotyczącym **oskarżonego K. K.**

a) uchyla orzeczenie o łącznych karach pozbawienia wolności i grzywny;

b) uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 77, 78 i 80 wyroku i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi;

6) w zakresie dotyczącym **oskarżonego S. J.**

a) uchyla orzeczenie o łącznej karze pozbawienia wolności;

b) uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 61 wyroku i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi;

c) uchyla zaskarżony wyrok odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 15 wyroku i na podstawie art. 17§1 pkt 6 kpk postępowanie karne w tej części umarza, a kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

d) z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 59 i 60 wyroku eliminuje, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary przepis art. 65 kk., a nadto w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 59 sentencji wyroku przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z D. Z. i M. J. oraz z osobami nieustalonymi i odpowiadającym w innym postępowaniu i wymierza oskarżonemu nowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny:

- za czyn przypisany w pkt 59 - 2 (dwa) lata i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;
- za czyn przypisany w pkt 60 wyroku - 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

e)

e) na podstawie art. 46§1 kk zasądza od oskarżonego, tytułem częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz (...) w P. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo, o którym mowa w pkt 60 wyroku;

7) w zakresie dotyczącym **oskarżonego D. G.**

a) uchyla orzeczenie o łącznych karach pozbawienia wolności oraz grzywny;

b) uchyla zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym czynów opisanych w pkt 86, 107 i 108 komparycji wyroku i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi;

c) orzeczoną wobec oskarżonego karę za czyn przypisany w pkt 15 sentencji wyroku łagodzi do 1 (jednego) roku i 7 (siedem) miesięcy pozbawienia wolności;

d) na podstawie art. 46§1 kk zasądza od oskarżonego D. G., tytułem częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem:

- na rzecz (...) w Ł. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 95 komparycji wyroku;
- na rzecz (...) w K. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 115 komparycji wyroku;

- na rzecz (...) w B. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 120 komparacji wyroku;
- na rzecz (...) w Ł. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 135 komparacji wyroku;

e)

e) z opisu czynu, o którym mowa w pkt 125 komparacji wyroku, a przypisanego w pkt 95 sentencji wyroku eliminuje zwrot „będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat od odbycia kary w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy”;

8) w zakresie dotyczącym **oskarżonego Z. K.**

a) uchyla orzeczenie o łącznych karach pozbawienia wolności oraz grzywny;

b) uchyla zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 15 wyroku i na podstawie art. 17§1 pkt 6 kpk postępowanie karne w tej części umarza, a kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

c) z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 107 i 108 wyroku eliminuje, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary przepis art. 65 kk i wymierza oskarżonemu Z. K. za każdy z przypisanych czynów kary po 1 (jeden) rok pozbawienia wolności oraz kary grzywny po 30 (trzydzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

9) w zakresie dotyczącym **oskarżonego S. C.**

a) uchyla orzeczenie o łącznych karach pozbawienia wolności oraz grzywny;

b) uchyla zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 15 wyroku i na podstawie art. 17§1 pkt 6 kpk postępowanie karne w tej części umarza, a kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

c) z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 119 wyroku eliminuje, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary przepis art. 65 kk i wymierza oskarżonemu S. C. za każdy z przypisanych czynów kary po 1 (jeden) rok pozbawienia wolności oraz kary grzywny po 30 (trzydzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

10) w zakresie dotyczącym **oskarżonego K. J.** odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 170 wyroku za podstawę prawną skazania przyjmuje przepis art. 233§1 kk

11) w zakresie dotyczącym **oskarżonych P. M. i I. K.** - na podstawie art. 46§1 kk tytułem częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem zasądza:

a) od oskarżonego P. M. na rzecz (...) w B. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za czyn z pkt 490 komparacji wyroku;

b) od oskarżonego I. K. na rzecz inspektoratu PZU SA w Z. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za czyn z pkt 503 komparacji wyroku;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. apelacje obrońców oskarżonych: M. J., M. W., G. Z., J. Z., M. D., R. D., A. B. i M. M. uznaje za oczywiście bezzasadne.

V. na podstawie art. 85 kk i art. 86§ 1 i 2 kk wymierza kary łączne :

1. oskarżonemu C. J. 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;
2. oskarżonemu M. K. 2 (dwa) lata i 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;
3. oskarżonemu D. Z. 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;
4. oskarżonemu K. K. 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;
5. oskarżonemu S. J. 3 (trzy) lata i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności;
6. oskarżonemu D. G. 3 (trzy) lata pozbawienia wolności oraz 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;
7. oskarżonemu Z. K. 1 (jeden) rok i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;
8. oskarżonemu S. C. 1 (jeden) rok i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

VI. VI.

VI. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych Z. K. i S. C. łącznych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 4 (cztery) lata;

VII. zasądza na rzecz oskarżyciela posiłkowego PZU SA w W. tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego:

- 1) od oskarżonych: C. J., M. J., D. G., M. M. (2), I. K., P. M. i S. J. kwoty po 203,90 (dwieście trzy złote dziewięćdziesiąt groszy) - łącznie za postępowanie przed sądem I i II instancji;
- 2) od oskarżonych: G. Z. i J. Z. kwoty po 98,40 (dziewięćdziesiąt osiem złotych czterdzieści groszy) - za postępowanie przed sądem I instancji;

VIII. VIII.

VIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. T. S., adw. A. L., adw. E. L., adw. M. S., adw. W. C. i W. W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IX. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 69/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 21.01.2011 r. wydanym w sprawie XVIII K 93/08 uznał niżej wymienionych oskarżonych za winnych popełnienia przestępstw wyczerpujących dyspozycję:

1) **C. J.**

a) art. 258 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

b) art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

- c) art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - d) art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - e) art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - f) art. 297§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - g) art. 286§1 k.k., art. 270§1 k.k. i art. 18§2 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - h) art. 291§1 k.k.,
 - i) art. 292§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - j) art. 291§1 k.k.,
 - k) art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k.,
 - l) art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - m) art. 229 §3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - n) art. 229 §3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - o) 18 §2 k.k. w zw. z art. 271 §1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - p) art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- 2)
- 2) **M. J.**
- a) art. 258 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.
 - b) art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.
 - c) art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.
 - d) art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - e) art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - f) art. 291§1 k.k.,
 - g) art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
 - h) art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- 3)

3) **D. Z.**

- a) art. 258 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- b) art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- c) art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- d) art. 286 §1 k.k. i art. 270 §1 k.k. i art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- e) art. 18 §1 k.k. w zw. z art. 271 §1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- f) art. 229 §3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- g) art. 292 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,
- h) art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

4) **P. W.**

- a) art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k.,
- b) art. 291 §1 k.k. ,
- c) art. 291 §1 k.k. i art. 306 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,
- d) art. 291 §1 k.k. i art. 306 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

5) **S. J.**

- a) art. 258 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- b) art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- c) art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- d) art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

6) **M. K.**

- a) art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k.,
- b) art. 270 §1 k.k.,
- c) art. 229 §3 k.k.,
- d) art. 291 §1 k.k. i art. 306 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,
- e) art. 291 §1 k.k.,

7) **K. K.**

- a)

- a) art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 271 §1 i 3 k.k.,
- b) art. 229 §3 k.k.,
- c) art. 291 §1 k.k.,
- d) art. 286 §1 k.k.,
- e) art. 286 §1 k.k.,
- 8) **D. G.**
- a) art. 258 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- b) art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,
- c) art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,
- d) art. 291 §1 k.k. w zw. z 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,
- e) art. 270§1 k.k. w zw. z 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,
- f) art. 291 §1 k.k. i art. 306 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,
- g) art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,
- h) art. 306 k.k.,
- i) art. 272 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.,
- j) art. 291§1 k.k., art. 306 k.k. w zw. z art. 112k.k.,
- k) art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 271 §1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,
- l) art. 229 §3 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,
- m) art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,
- n) art. 279 §1 k.k.,
- o) art. 272 k.k.,
- p) art. 279 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,
- q) art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,
- r) art. 279§1 k.k.,

s) art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,

t) art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 64§1 k.k.,

u) art. 263 §2 k.k.,

v) art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.,

9) **Z. K.**

a)

a) art. 258 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

b) art. 271 §1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

c) art. 271 §1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

10) **R. D.**

a) art. 271 §1 i 3 k.k.

11) **S. C.**

a)

a) art. 258 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

b) art. 271 §1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.

12) **G. Z.**

a) art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k.,

b) art. 229 §3 k.k.,

c) art. 291 §1 k.k.,

d) art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k.,

13) **A. B.**

a)

a) art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 297 §1 k.k. i art. 271 §1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

14) **M. W.**

a) art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 297 §1 k.k. i art. 271 §1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

15) **K. J.**

a) art. 233 k.k.,

b) art. 286 §1 k.k.,

16)

16) **J. Z.**

art. 286 §1 k.k.,

17)

17) **M. D.**

art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

18)

18) **L. M.**

a) art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 271 §1 i 3 k.k.,

b) art. 229 §1 i 3 k.k.,

c) art. 270 §1 k.k.,

d) art. 291 §1 k.k.,

19)

19) **M. M.**

a) art. 258 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

b) art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

c) art. 291 §1 k.k. i art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

d) art. 306 k.k.,

e) art. 263 §2 k.k.,

20) T. K.

art. 292 k.k.,

21) 21)

21) **P. M.**

b) art. 279§1 k.k.,

c) art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k.,

d) art. 291§1 k.k.,

22) **I. K.**

a)

a) art. 291 §1 k.k. i art. 306 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i w zw. z art. 64 §1 k.k.,

b) art. 291§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 306 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 64§1 k.k.,

c) art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.,

23) **M. M. (2)**

- a) art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- b) art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- c) art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- d) art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- e) art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.,
- f) art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 274 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r.

Tym samym wyrokiem sąd meriti uniewinnił oskarżonego M. P. od popełnienia przestępstwa z art. 291§1 k.k., natomiast wobec oskarżonego W. M. postępowanie karne dotyczące czynu zakwalifikowanego z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k. sąd I instancji umorzył z uwagi na powagę rzeczy osądzonej (art. 17§1 pkt 7 k.p.k.).

Za przypisane przestępstwa sąd meriti orzekł następujące kary:

- 1) wobec oskarżonego C. J. – karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 2) wobec oskarżonego M. J. – karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 3) wobec oskarżonego D. Z. – karę łączną 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 4) wobec oskarżonego P. W. – karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- 5) wobec oskarżonego S. J. – karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 6) wobec oskarżonego M. K. – karę łączną 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 7) wobec oskarżonego K. K. – karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 8) wobec oskarżonego D. G. – karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 9) wobec oskarżonego Z. K. – karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 10) wobec oskarżonego R. D. – karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 11) wobec oskarżonego S. C. – karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 12) wobec oskarżonego G. Z. – karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

- 13) wobec oskarżonego A. B. – karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 14) wobec oskarżonego M. W. – karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 15) wobec oskarżonego K. J. – karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 16) wobec oskarżonego J. Z. – roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 17) wobec oskarżonej M. D. – 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 20 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 18) wobec oskarżonego L. M. – karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- 19) wobec oskarżonego M. M. – karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- 20) wobec oskarżonego T. K. – 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- 21) wobec oskarżonego P. M. – karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- 22) wobec oskarżonego I. K. – karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 50 złotych każda,
- 23) wobec oskarżonego M. M. (2) – karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 stawek dziennych po 50 złotych każda.

Wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszono wobec oskarżonych: Z. K., R. D., S. C., G. Z., A. B., M. W., K. J., J. Z., M. D., L. M., T. K. i P. M..

Apelacje od powyższego wyroku złożyli:

- prokurator w odniesieniu do oskarżonych Z. K., S. C., M. P. i W. M.;
- pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego w odniesieniu do oskarżonych C. J., M. J., S. J., D. G., G. Z., J. Z., P. M., I. K. i M. M. (2);
- obrońcy oskarżonych C. J., M. J., D. Z., P. W., S. J., M. K., K. K., D. G., Z. K., R. D., S. C., G. Z., A. B., M. W., K. J., J. Z., M. D., L. M., M. M., T. K. i M. M. (2).

Prokurator zaskarżył wyrok w stosunku do oskarżonych Z. K. i S. C. – w zakresie rozstrzygnięcia o karze, natomiast w stosunku do oskarżonych M. P. i W. M. – w całości i zarzucił:

1) w stosunku do oskarżonych Z. K. i S. C. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 65 §1 i 2 k.k. w zw. z art. 73 §2 k.k. polegająca na nie oddaniu oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora, podczas, gdy orzeczenie tego obowiązku jest obligatoryjne w stosunku do obu oskarżonych skazanych za przestępstwo z art. 258 §1 k.k.,

2) w stosunku do oskarżonych M. P. i W. M. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy ujawnionych w toku postępowania karnego i bezzasadne przyjęcie przez sąd, że: w stosunku do W. M. zachodzi powaga rzeczy osądzonej, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje jednoznacznie, że oskarżonemu zarzucono w akcie oskarżenia w swej istocie inne przestępstwo popełnione w innym czasie i nie zachodzi tożsamość faktyczna zdarzeń; w stosunku do M. P. brak jest jednoznacznych dowodów na

jego sprawstwo i nieuwzględnienia w tym zakresie zeznań R. L., R. S. oraz zasad doświadczenia życiowego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, że oskarżony miał pełną świadomość przyjęcia samochodu pochodzącego z kradzieży i dokonania w nim przebicia numerów identyfikacyjnych.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonych W. M. i M. P. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania oraz o zmianę wyroku w stosunku do oskarżonych Z. K. i S. C. i oddanie oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonych: C. J., M. J., D. G., M. M. (2), I. K., G. Z., J. Z., P. M., S. J. i zarzucił:

1) obrazę przepisu prawa materialnego art. 46 §1 k.k. przez jego niezastosowanie polegające na nie orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody w stosunku od oskarżonych:

a)

a) C. J. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. w wysokości 36 090 zł.,

b) C. J. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k. w wysokości 26 000 zł.,

c) C. J. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k. w wysokości 64 263 zł.,

d) M. J. i S. J. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. w wysokości 17 020 zł.,

e) M. J. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k. w wysokości 27 000 zł.,

f) M. J. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k. w wysokości 40 500 zł.,

g) M. J. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k. w wysokości 16 400 zł.,

h) D. G. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k. w wysokości 35 483, 72 zł.,

i) D. G. i M. M. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. w wysokości 50 000 zł.,

j) D. G. i P. M. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k. w wysokości 35 200 zł.,

k) D. G. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k. w wysokości 26 900 złotych od J. Z. oraz G. Z. i D. G.,

l) I. K. pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 5 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k. w wysokości 70 300 zł.,

2) obrazę przepisu prawa procesowego art. 627 k.p.k. przez nie orzeczenie o zwrocie kosztów zastępstwa adwokackiego od: C. J., M. J., D. G., M. M. (2), I. K., G. Z., J. Z., P. M., S. J. według norm przepisanych na rzecz

oskarżyciela posiłkowego w sytuacji, gdy wobec złożenia wniosku przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego koszty te winny być zasądzone,

3) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. w zakresie uniewinnienia oskarżonego G. Z. od czynu zarzuconego mu w punkcie 356 aktu oskarżenia w punkcie 127 wyroku, poprzez nie wskazanie jakie fakty sąd uznał za udowodnione oraz jakie fakty sąd uznał za nie udowodnione, a także nie wskazanie dlaczego oparł się na dowodach korzystnych dla oskarżonego i nie wskazaniu dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, co w chwili obecnej znacznie utrudnia prześledzenie toku rozumowania sądu I instancji i kontrolę instancyjną zapadłego orzeczenia.

Podnosząc powyższe pełnomocnik wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej:

a)

a) orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) w W., tak jak zostało to wskazane w zarzutach 1): a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k, l czyli:

- od C. J. w związku z przypisanym mu czynem w punkcie 22 wyroku o orzeczenie od niego obowiązku naprawienia szkody w wysokości 36 090 złotych,
- od C. J. w związku z przypisanym mu czynem w punkcie 24 wyroku o orzeczenie od niego obowiązku naprawienia szkody w wysokości 26 000 złotych,
- od C. J. w związku z przypisanym mu czynem w punkcie 25 wyroku o orzeczenie od niego obowiązku naprawienia szkody w wysokości 64 263 złotych,
- od M. J. i S. J. w związku z przypisanymi im czynami w punkcie 37 wyroku o orzeczenie od nich obowiązku naprawienia szkody w wysokości 17 200 złotych,
- od M. J. w związku z przypisanym mu czynem w punkcie 38 wyroku o orzeczenie od niego obowiązku naprawienia szkody w wysokości 27 000 złotych,
- od M. J. w związku z przypisanym mu czynem w punkcie 39 wyroku o orzeczenie od niego obowiązku naprawienia szkody w wysokości 40 500 złotych,
- od M. J. w związku z przypisanym mu czynem w punkcie 40 wyroku o orzeczenie od niego obowiązku naprawienia szkody w wysokości 16 400 złotych
- od D. G. w związku z przypisanym mu czynem w punkcie 86 wyroku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 35 483, 72 złotych,
- od D. G. i M. M. (2) w związku z przypisanymi im czynami w punktach 86 i 225 wyroku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 50 000 złotych,
- od D. G. i P. M. w związku przypisanymi im czynami w punktach 96 i 207 wyroku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 35 200 złotych,
- od I. K. w związku z przypisanym mu czynem w punkcie 219 wyroku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 70 300 złotych,
- zaś co do zarzutu 1 l) pełnomocnik wnosi o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 6 900 złotych (z uwagi na zasądzone naprawienie szkody na podstawie artykułu 72 §2 k.k. wobec J. Z. oraz G. Z.),

2) zasądzenie na podstawie artykułu 627 k.p.k. kosztów zastępstwa adwokackiego od: C. J., M. J., D. G., M. M. (2), I. K., G. Z., J. Z., P. M., S. J. według norm przepisanych na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) w W.,

3) uchylenie zaskarżonego wyroku odnośnie G. Z. w zakresie rozstrzygnięcia o uniewinnieniu w punkcie 126 wyroku od czynu zarzuconego oskarżonemu w punkcie 356 aktu oskarżenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji

Ponadto pełnomocnik wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) w W. za postępowanie przed Sądem II instancji od: C. J., M. J., D. G., M. M. (2), I. K., G. Z., J. Z., P. M., S. J..

Obrońca oskarżonego C. J. zaskarżył wyrok w całości w zakresie pkt 15, 16, 17, 18, 19, 22, 23, 24, 25, 26, 28, 29, 30, 32, 33 i zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa procesowego art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez całkowicie dowolną ocenę materiału dowodowego, przyjęcie istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz wybiórcze potraktowanie materiału dowodowego,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w uznaniu oskarżonego za winnego zarzucanych mu przestępstw w sytuacji, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, wyjaśnień współoskarżonych oraz zeznań świadków z wyłączeniem R. L. prowadzi do wniosku przeciwnego.

Podnosząc powyższe obrońca wnosil:

1)

1) o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich wymienionych wyżej czynów, ewentualnie

2)

2) o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych M. J. i M. K. zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego w/w oskarżonych w części dotyczącej uznania oskarżonych za winnych przypisanych im czynów zabronionych i zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a)

a) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. polegającą na tym, że sąd okręgowy nie odniósł się w sposób wyczerpujący do relewantnych w sprawie - ujawnionych w toku rozprawy głównej - okoliczności, nie odnosząc się w zasadniczej części pisemnych motywów wyroku do tego, jak ocenił poszczególne dowody, w szczególności dlaczego oparł się na jednych dowodach, w szczególności wyjaśnieniach i zeznaniach R. L., nie uznając dowodów przeciwnych - jak wyjaśnień oskarżonych M. J. i M. K., jak również nie biorąc pod uwagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych, a związanych z rzeczywistymi motywami nieprawdziwych wyjaśnień składanych przez pomawiającego ich R. L., co odbyło się z rażącym naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a w zakresie przestępstwa rozboju przypisanego oskarżonemu M. J. dlaczego oparł się na zeznaniach świadka P. K., w sytuacji gdy zachodzą poważne wątpliwości, co do prawidłowości przeprowadzenia czynności okazania, które mogły mieć wpływ na zeznania świadka w części dotyczącej uczestniczenia przez oskarżonego J. w zdarzeniu,

b) art. 413 §2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 332 §1 pkt 2 k.p.k. polegająca na pominięciu w opisie czynu przypisanego oskarżonemu M. J. danych osobowych współsprawców - co najmniej dwóch osób fizycznych rzekomo współdziałających razem z nim w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co powoduje, że opis czynu przypisanego oskarżonemu operujący terminem „działał wspólnie i w porozumieniu z R. L. i innymi osobami” jest niepełny i nie odpowiada wymogom zastosowanego przepisu prawa materialnego,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na nietrafnym i dowolnym przyjęciu sprawstwa i winy oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów zabronionych w sytuacji, gdy całokształt materiału dowodowego poddany prawidłowej ocenie nie daje podstaw do przyjęcia tak daleko idących wniosków (pewności stwierdzeń, co do winy) i przyjęcia takich ustaleń faktycznych.

Podnosząc powyższe obrońca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów zabronionych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonych D. Z., K. K., G. Z., J. Z. i M. D. zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonych:

- 1) D. Z. - w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 15, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50 (zarzuconych w pkt 39, 40, 41, 42, 43, 44, 46 i 47) oraz pkt 52 i 230 wyroku - w całości,
- 2) K. K. - w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 77, 78, 79, 80, 81 (zarzuconych w pkt 73, 76, 77, 78, 79, 80) oraz pkt 83 wyroku - w całości,
- 3) G. Z. - w zakresie czynów przypisanych w pkt 124, 125, 126, 128 (zarzuconych w pkt 353, 354, 355 i 357) oraz pkt 129-132 wyroku - w całości,
- 4) J. Z. - w zakresie czynu przypisanego w pkt 184 (zarzuconego w pkt 450) oraz pkt 185-187 wyroku - w całości,
- 5) M. D. - w zakresie czynu przypisanego w pkt 188 (zarzuconego w pkt 451) oraz pkt 190-191 wyroku - w całości.

i zarzucił:

I.

I. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu D. Z.:

1) naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1) art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. - poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu D. Z. w pkt 44 wyroku, w tym w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego D. Z. i bezzasadne odmówienie im przymiotu wiarygodności oraz dowodu z zeznań świadka P. K. w kontekście przeprowadzonej z jego udziałem czynności okazania osoby oskarżonego, a w konsekwencji błędne uznanie, iż oskarżony dopuścił się czynu penalizowanego treścią art. 280 §1 k.k.,

2) art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 k.p.k. - poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu D. Z. w pkt 15 oraz w pkt 45-50 wyroku w postaci wyjaśnień oskarżonego D. Z. oraz wyjaśnień i zeznań świadka R. L., będących co należy podkreślić dowodem z tzw. pomówienia, który winien być przez sąd oceniony niezwykle rozważnie i wnikliwie, a którym to wymogom sąd okręgowy wydając skarżone rozstrzygnięcie nie sprostał, dokonując li tylko zbiorczej oceny tego dowodu, jednocześnie pozostawiając poza swoimi rozważaniami istotne okoliczności, które wpływały w sposób bezpośredni na ocenę wyjaśnień i zeznań R. L. i wartość dowodową przekazywanych przez niego relacji,

a także niezależnie od w/w zarzutów:

2) 2)

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż spełnione zostały wszystkie przesłanki relewantne w świetle treści art. 258 §1 k.k. do przyjęcia istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, o jakiej mowa w w/w przepisie, a nadto, iż oskarżony D. Z. brał w niej udział oraz, że zachowań przypisanych oskarżonemu w pkt 44-50 dopuścił się w ramach takiej konstrukcji prawnej - podczas, gdy z jednej strony brak było trwałej struktury organizacyjnej istotnej dla jej bytu, wspólnego z

góry ustalonego celu jej działania, wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego, czy też hierarchii powiązań, z drugiej zaś z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało nadto, aby oskarżony D. Z. w ramach takiej struktury pełnił zindywidualizowaną rolę, akceptował wspólny jej cel, posiadał więzi organizacyjne oraz powiązania socjologiczno-psychologiczne z jej członkami, a w konsekwencji zachowanie oskarżonego mogło być oceniane jedynie na płaszczyźnie formy zjawiskowej „zwykłego” współsprawstwa,

a nadto:

3) 3)

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżony D. Z. zachowań przypisanych w pkt 44, 45 i 49 dopuścił się w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej przypisanej oskarżonemu w pkt 15 wyroku, w sytuacji gdy z ustalonego przez sąd stanu faktycznego oraz z opisu czynu z pkt 15 wyroku wynikało wprost, iż celem takiej grupy (niezależnie od wcześniej podniesionego zarzutu dotyczącego istnienia w realiach niniejszej sprawy takiej struktury) nie było popełnianie przestępstw, które zostały przypisane oskarżonemu D. Z. w w/w pkt sentencji wyroku, a nadto by miały one związek z jej funkcjonowaniem, co w konsekwencji powodowało, iż brak było podstaw do przyjęcia, że oskarżony D. Z. dopuścił się ich w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

a także w zakresie czynów przy pisanych oskarżonemu w pkt. 47 i 48 wyroku:

4) 4)

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżony D. Z. zachowaniami przypisanymi oskarżonemu w pkt. 47 i 48 wyroku wypełnił dyspozycję art. 229 §3 k.k. i podżegania do czynu penalizowanego treścią art. 271 §3 k.k., podczas gdy z treści uzasadnienia skarżonego wyroku wynikało jedynie, iż oskarżony D. Z. działał umyślnie, bez jednoczesnego wskazania przez sąd na postać tego zamiaru, tymczasem zaś w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego (w tym przy uwzględnieniu przyjętej przez sąd w tym zakresie konstrukcji współsprawstwa) brak było podstaw do uznania, iż oskarżony D. Z. działał w tym zakresie z zamiarem bezpośrednim, a która to postać zamiaru stanowi warunek sine qua non do przypisania oskarżonemu, tak zarówno czynu z art. 229 §3 k.k., jak i podżegania do czynu z art. 271 §3 k.k.,

a także niezależnie od w/w zarzutów:

5) 5)

5) rażąco niewspółmierność (surowość) kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu D. Z., wynikająca z braku należytego rozważenia przez sąd wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kar orzekanych za poszczególne czyny wobec oskarżonego D. Z., w tym przede wszystkim faktu jego uprzedniej niekaralności oraz znacznego upływu czasu od popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu do daty wyrokowania, a nadto błędnego rozważenia przez sąd okoliczności wpływających na wymiar kary łącznej za wszystkie zbiegające się przestępstwa, przemawiających w ocenie sądu za odstąpieniem od zastosowania zasady pełnej absorpcji.

II. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu K. K. w pkt 77 i 78 wyroku:

naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie: art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. - poprzez dowolną ocenę zebranego, w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego K. K., w zakresie w jakim sąd odmówił wiary twierdzeniom oskarżonego, w których wskazywał, iż nie miał świadomości co do tego, że oskarżony D. G. przeprowadza odprawy celne pojazdów wręczając korzyści majątkowe funkcjonariuszom celnym oraz, że osobą z którą przyjechał na jego posesję był rzeczoznawca samochodowy, a także błędną ocenę w tym kontekście wyjaśnień D. G. oraz wyjaśnień i zeznań R. L.,

III.

III. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu K. K. w pkt 80 wyroku:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony K. K. czynem zarzuconym oskarżonemu w pkt 79 aktu oskarżenia (przypisanym w pkt 80 sentencji wyroku) wypełnił dyspozycję art. 286 §1 k.k. - podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, iż kredyt w kwocie 20.305 zł udzielony B. Z. był spłacany, a zatem brak było możliwości przypisania oskarżonemu działania z winy umyślnej w postaci zamiaru bezpośredniego kierunkowego wymaganego treścią art. 286 §1 k.k., a możliwe było co najwyżej uznanie, iż oskarżony udzielił pomocy do czynu penalizowanego treścią art. 297 §1 k.k.,

IV.

IV. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu K. K. i M. D. w pkt 81 i 188 wyroku:

naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie: art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego K. K. oraz M. D. w zakresie, w jakim sąd odmówił wiary twierdzeniom oskarżonych, w których oboje oskarżeni podawali, że oskarżona M. D. została rzeczywiście zatrudniona w firmie (...) Sp. z o.o. i miała być akwizytorem, zaś pracowała krótko, z uwagi na problemy zdrowotne i przyjęcie, iż zatrudnienie oskarżonej M. D. miało charakter fikcyjny,

V.

V. w zakresie czynów przypisanych oskarżonym J. Z. i G. Z. w pkt 128 i 184 wyroku:

1) naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie: art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. - poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonych G. Z. oraz J. Z., w których G. Z. zaprzeczał aby w jakikolwiek sposób ustalał wspólnie z R. L. popełnienie przestępstwa kradzieży pojazdu marki T. (...), zaś J. Z. stwierdził, iż samochód ten rzeczywiście został mu skradziony,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżony J. Z. dopuścił się przestępstwa oszustwa na szkodę (...), zaś G. Z. udzielił pomocy do tego czynu podczas, gdy przy prawidłowej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym analizie wartości dowodowej relacji przedstawionej przez oskarżonych G. Z. oraz J. Z., brak było podstaw do takiej oceny,

VI. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu G. Z.; w pkt 124 wyroku:

1) naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie: art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. - poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego G. Z., w zakresie, w jakim sąd odmówił wiary twierdzeniom oskarżonego, iż nie miał on świadomości wręczania korzyści majątkowej w celu skłonienia osoby pełniącej funkcję publiczną do naruszenia przepisów prawa, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego, w tym również zeznań R. L., prowadzi do stwierdzenia, iż oskarżony G. Z. nie miał świadomości w zakresie przypisanego mu czynu,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżony G. Z. dopuścił się przestępstwa podżegania do poświadczenia nieprawdy, podczas gdy przy prawidłowej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym analizie wartości dowodowej relacji przedstawionej przez oskarżonego G. Z. oraz przy prawidłowej ocenie informacji zeń płynących, brak było podstaw do takiej oceny,

VII. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu G. Z. w pkt 125 sentencji wyroku:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżony G. Z. dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt 125 sentencji wyroku, podczas gdy przy prawidłowej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, w tym w szczególności wartości dowodowej wyjaśnień G. Z., nie wynikało, aby oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z R. L..

VIII.

VIII. w zakresie czynu przypisanego G. Z. w pkt 126 sentencji wyroku: naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

- 1)
 - 1) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. - poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego G. Z. w zakresie, w jakim sąd odmówił wiary twierdzeniom oskarżonego, iż, nigdy nie nabywał samochodu od R. L., a także nie przerabiał jakichkolwiek numerów identyfikacyjnych silnika wraz z M. M., co w konsekwencji powodowało, iż przy prawidłowej ocenie zebranego materiału dowodowego, brak było podstaw do uznania, iż oskarżony G. Z. dopuścił się zarzucanego mu czynu,
 - 2) art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 k.p.k. - poprzez brak zawarcia w treści uzasadnienia skarżonego rozstrzygnięcia powodów, dla których sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego G. Z. i ograniczenie rozważań w tym zakresie jedynie do stwierdzenia w sposób ogólny, iż oskarżony miał świadomość nielegalnego pochodzenia samochodu.

Podnosząc powyższe obrońca oskarżonych wnosił o: zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez: uniewinnienie oskarżonych D. Z., G. Z., J. Z. i M. D. od przypisanych im czynów, uchylenie rozstrzygnięcia w zakresie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego K. K., uniewinnienie oskarżonego K. K. od czynów przypisanych w pkt 77, 78 i 81 wyroku, uznanie w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 80 wyroku, iż oskarżony udzielił pomocy do czynu z art. 297 §1 k.k. i złagodzenie orzeczonej kary, wymierzenie 'za czyny przypisane oskarżonemu K. K. w pkt 79 i 80 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania - ewentualnie o: zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego D. Z., poprzez: uchylenie rozstrzygnięcia w zakresie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego D. Z., uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego w pkt. 15 wyroku oraz wyeliminowanie z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 44-50 sformułowania „w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej przypisanej oskarżonemu w pkt 15 wyroku” oraz z podstawy wymiaru kary art. 65 §1 k.k. i złagodzenie kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych za poszczególne czyny, orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie pełnej absorpcji - ewentualnie o: uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonych P. W. i M. W. zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego P. W. w całości co do winy w zakresie skazania go w punktach 53, 54, 55 i 56 wyroku, a także na korzyść oskarżonego M. W. w całości co do winy w zakresie skazania go w punkcie 156 wyroku z czyny opisane w punktach 413, 414 i 415 aktu oskarżenia i zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, a mianowicie:

- a)
 - a) art. 2 §2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez dokonanie analizy zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności wyjaśnień i zeznań współoskarżonego R. L. z przekroczeniem granic swobodnej jego oceny, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu występujących wątpliwości na niekorzyść obydwu oskarżonych oraz pozostawianiem poza oceną części dowodów, które obiektywny sąd winien przeprowadzić z urzędu, zwłaszcza gdy dotychczasowe ustalenia poczynione na podstawie opinii biegłego budziły poważne wątpliwości co do trafności jego wniosków,
 - b) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 367 §1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii wnioskowanego na rozprawie biegłego z dziedziny mechanoskopii w sytuacji, gdy dotychczasowe opinie różniły się zasadniczo co do wniosków końcowych, a przedkładane w toku rozprawy dokumenty wskazywały nadto na ich błędność,
 - c) art. 2 §2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wadliwą ocenę zeznań świadków J. O., B. O., U. Z. oraz wyjaśnień D. G., a to w następstwie poczynienia ustaleń wyłącznie o zeznania świadka R. L.,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu za trafny poglądu, że sporządzona między stronami umowa o charakterze cywilno-prawnym, jaką jest umowa komisju, obliguje każdorazowo komisanta do przyjęcia i fizycznego przechowywania na terenie przedsiębiorstwa przedmiotu umowy, podczas gdy obowiązek taki nie wynika z norm regulujących to zagadnienie.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wnosil o uniewinnienie oskarżonych P. W. i M. W. od popełnienia przypisanych im wyrokiem czynów.

Obrońca oskarżonego S. J. zaskarżył wyrok w całości, poza punktami 62 i 223, zarzucając:

1) naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k.

a)

a) odnośnie przypisanego czynu z punktu 15 wyroku, przez niezasadne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. J., że nie miał on świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, a zatem nie uczestniczył w żadnej formie w jej strukturach i nie wykonywał żadnych czynności na czyjeś polecenia,

b) odnośnie przypisanego czynu z punktu 59 wyroku, przez niezasadne odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. J., który zaprzecza co do swego rzekomego udziału polegającego na pobiciu P. K. i usiłowaniu zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki M.,

c) odnośnie przypisanych czynów z punktów 60 i 61 wyroku, przez niezasadne odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. J., który zaprzeczał dopuszczeniu się w jakiegokolwiek formie umyślnego paserstwa samochodów: F. (...) i V. (...),

2) naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów przez uznanie sprawstwa oskarżonego S. J. co do przypisanych mu czynów w oparciu o zeznania R. L. i P. K.,

3) niezasadnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom M. J., potwierdzających wyjaśnienia S. J. odnośnie czynów z punktów 60 i 61 wyroku,

4) rozstrzygnięciu ujawnionych w materiale dowodowym wątpliwości co do przypisanych S. J. czynów, na jego niekorzyść,

5) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżony S. J. dopuścił się przypisanych mu czynów, pomimo że materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala na uznanie go za winnego ich popełnienia,

6) alternatywnie obrońca podniósł zarzut rażącej surowości kary pozbawienia wolności orzeczonej za poszczególne czyny, jak i kary łącznej.

Podnosząc powyższe obrońca wnosil:

1) o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów,

2) ewentualnie o znaczne złagodzenie orzeczonych kar pozbawienia wolności za poszczególne czyny, jak i kary łącznej – mając na uwadze okres tymczasowego aresztowania odbytego do sprawy przez oskarżonego, pozwalającego uznać, że odbył on w całości złagodzoną przez sąd karę pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego D. G. zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego i zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego - pkt 15 wyroku - art. 258 §1 k.k., wobec uznania, że oskarżony D. G. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 258 §1 k.k., podczas gdy w sprawie nie zebrano dostatecznych dowodów

istnienia zorganizowane] grupy lub związku przestępczego, a wykazano co najwyżej współdziałanie przestępcze sprawców,

2) obrazę przepisów prawa materialnego - art. 60 §3 k.k. z powodu nie zastosowania wobec oskarżonego D. G. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary pomimo wypełnienia przez oskarżonego przesłanek obligujących sąd do zastosowania przedmiotowej instytucji,

3) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia w punktach 85, 94, 65 i 103 wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k., poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego i współoskarżonych S. C., Z. K., opinii rzeczoznawców oraz świadków R. L. i P. G. przy jednoczesnym pomijaniu tej części wyjaśnień i zeznań R. L. i P. G., z których wynika brak świadomości D. G. w kwestii wręczania korzyści rzeczoznawcom i celnikowi przez R. L.,

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w punktach 85, 94, 65 i 103 wyroku polegający na przyjęciu winy oskarżonego, podczas gdy dowody zebrane w sprawie wskazują, że oskarżony nie miał świadomości ewentualnego popełnienia przestępstw przez innych sprawców,

5) rażącej niewspółmierności kary, zwłaszcza kary wymierzonej za czyn z art. 258 §1 k.k.

Podnosząc powyższe obrońca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów przypisanych mu w pkt: 94, 95 i 103 oraz w pkt 15 i 85 wyroku oraz wyeliminowanie z opisów pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu kwalifikacji z art. 258 §1 k.k. i art. 65 k.k.,

2) zastosowanie wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianej w art. 60 §3 k.k.,

3) w razie nieuwzględnienia wniosku z punktu poprzedzającego, obniżenie kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny i warunkowe zawieszenie wykonania łącznej kary pozbawienia wolności,

4) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego Z. K. zaskarżył wyrok na korzyść wobec oskarżonego, co do punktów 107, 108, 110-113 i zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. przez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą zwłaszcza na:

a)

a) całkowitej negacji wyjaśnień oskarżonego Z. K. z postępowania sądowego, uznaniu ich za niewiarygodne i nieprawdziwe, choć znajdują potwierdzenie w innych dowodach osobowych i dokumentach,

b) niemal apriorycznym uznaniu, że wszystkie zeznania (a wcześniej wyjaśnienia) R. L. cechuje rzetelność, szczerść i że informacje w nich zawarte opowiadają prawdzie w sytuacji, kiedy depozycje te w wielu momentach są sprzeczne wewnętrznie, jak i z zeznaniami m.in. św. M. L., P. G., J. O., C. D., A. K., U. Z., K. G. oraz wyjaśnieniami niemal wszystkich oskarżonych,

c) niezasadnym dezawuowaniu wyjaśnień pozostałych oskarżonych w tych fragmentach, kiedy ich wyjaśnienia pozostają w sprzeczności z relacjami R. L.,

d) niepełnej ocenie materiału dowodowego poprzez całkowite pominięcie oceny zeznań celnika P. G., bardzo ważnego świadka, który w swoich zeznaniach podał szereg okoliczności potwierdzających wyjaśnienia Z. K. i podważających słowa R. L., na podstawie którego depozycji sąd ustala niemal cały stan faktyczny sprawy,

e) nietrafnym uznaniu, że Z. K. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mimo, iż z materiału dowodowego, w tym z zeznań R. L., nie wynika by taka zorganizowana grupa przestępcza kiedykolwiek istniała, a jeśli nawet, to oskarżony nie miał świadomość jej istnienia i nie brał w niej udziału,

f) nie wzięcie pod uwagę, podczas oceny wiarygodności zeznań R. L. takich okoliczności, jak: uprzednia jego dwukrotna karalność za czyn z art. 233 §1 k.k. i dwukrotna za czyn z art. 238 k.k., wielokrotne oszustwa, w tym lekarzy psychiatrów w celu uzyskania korzystnych dla siebie opinii psychiatrycznych, co winno mieć istotny wpływ na ocenę tego źródła dowodowego,

g) całkowitemu odmówieniu wiary wyjaśnieniom współoskarżonych: D. G., C. J., D. Z., P. W. w zakresie w jakim kategorycznie zaprzeczali by udzielali korzyści majątkowych rzeczoznawcy K. za wydawanie przez niego ocen technicznych ich samochodów uznając, że nie zasługują one na wiarę, albowiem są one sprzeczne z dowodem z zeznań R. L.,

h) całkowitemu daniu wiary jednocześnie zeznaniom R. L. i świadków M. L., U. Z., A. K. czy K. G. w sytuacji, gdy zeznania tych ostatnich zaprzeczają wprost relacjom przedstawionym przez „małego świadka koronnego”,

i) braku korelacji między tymi samymi zarzutami postawionym współdziałającym w dokonaniu czynu zabronionego,

j) niewyjaśnieniu różnic pomiędzy stopniem uszkodzeń szeregu samochodów wskazywanych przez R. L., a dokumentem w postaci oceny technicznej uszkodzeń i braków w pojeździe sporządzonym przez oskarżonego K. (przedłożonym do odprawy celnej),

k) wyjątkowo wybiórczym i stronniczym przywołaniem fragmentów dowodów na poparcie przyjętego stanu faktycznego i to zarówno w odniesieniu do osobowych źródeł dowodowych, jak i dokumentów, mimo przeprowadzenia tych dowodów w całości, co przy wnikliwej ocenie całości tych dowodów jednoznacznie wyklucza tezę o sprawstwie i winie oskarżonego,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na:

a) ustaleniu, iż Z. K. był biegłym rzeczoznawcą samochodowym, w sytuacji gdy nigdy funkcji biegłego nie pełnił,

b) ustaleniu, iż ocena techniczna o stanie pojazdu była niezbędnym dokumentem potrzebnym do odprawy celnej, w sytuacji gdy taki dokument podczas procedury odprawy celnej jest dowodem posiłkowym, fakultatywnym, przeprowadzanym na zlecenie organu celnego,

c) ustaleniu, iż powyżej progu 70% uszkodzeń i braków w pojeździe uznawany był on za odpad w sytuacji, gdy żaden przepis prawa takiego progu nie ustalał oraz zaprzeczają temu przesłuchani celnicy,

d) mylnym założeniu (jak na str. 192 uzasad. wyr.), że oceny techniczne nie mogą stanowić dowodu na ich rzetelność, gdyż nie można w chwili obecnej ustalić czy stan pojazdu w momencie jego oględzin był tożsamy z opisem w ocenie technicznej, w sytuacji gdy stan techniczny każdego ze 100 sprowadzonych przez siebie samochodów R. L. drobiazgowo opisał (stąd same jego depozycje zajmują 3 tomy akt), co pozwala na porównanie ich stanu z opisem zawartym w ocenie technicznej,

e) mylnym założeniu (jak na str. 193 uzasad. wyr.), iż sprawdzenie ocen technicznych wydanych przez K. przez specjalistyczny program (...) nie pozwala na ustalenie czy istotnie stopień uszkodzeń pojazdu wyliczony w ocenie technicznej został zawyżony bądź zaniżony w relacji do rzeczywistego stanu technicznego samochodu, podczas gdy

porównanie wyników z oceny technicznej i programu (...) pozwala na ustalenie czy doszło do zawyżenia lub zaniżenia stopnia uszkodzenia pojazdu,

f) oparciu ustaleń faktycznych dotyczących zarzutów postawionych Z. K. wyłącznie w oparciu o wyjaśnienia R. L. w sytuacji, kiedy szereg innych dowodów (zwłaszcza oceny uszkodzeń i braków w pojeździe oraz wydruki z programu (...)), przeczy tezie o sprawstwie i winie oskarżonego w zakresie postawionych mu zarzutów.

Podnosząc powyższe obrońca wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. D. zaskarżył wyrok wobec oskarżonego, w części – co do zarzutów z punktów 338 i 339 i zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 410 k.p.k. przez oparcie ustaleń faktycznych na jedynym dowodzie przeprowadzonym w postępowaniu i jedynym powołanym w uzasadnieniu wyroku, to jest zeznaniach R. L.; przyjęcie do ustaleń faktycznych wyroku, ustaleń nie mających oparcia w jakichkolwiek dowodach przeprowadzonych w postępowaniu i ujawnionych w nim, tj. rzekomo wytworzonych przez oskarżonego i materialnie istniejących, a nazywanych w zarzutach aktu oskarżenia zaświadczeniami o dopuszczeniu pojazdu do ruchu na terenie RP; istnieniu tych dokumentów autorstwa oskarżonego w postępowaniu administracyjnym mającym na celu rejestrację pojazdów,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mających wpływ na jego treść, wyrażających się brakiem przeprowadzenia możliwych do przeprowadzenia dowodów powodujących kontrolę zeznań świadka R. L., przez zażądanie dokumentacji ze Starostwa Powiatowego w T., która rzekomo została wytworzona przez R. D. i która rzekomo posłużyła do rejestracji pojazdów, wskazanych w zarzutach 338 i 339; przez ustalenie czy w związku z dokonaniem rzekomego przeglądu pojazdów stacja diagnostyczna (...) przyjęła obowiązkową opłatę administracyjną w kwocie po 200,00 zł i odprowadziła ją zgodnie z obowiązującą procedurą na rzecz Starostwa Powiatowego w T.; zażądanie dokumentacji stacji diagnostycznej (...), dokumentacji rejestracyjnej przeglądu pojazdów wymienionych w zarzutach 338, 339, bądź twardych dysków z rejestracją przeglądów i przyjęciem opłat za przegląd,

3) obrazę przepisów prawa materialnego – art. 271 §3 k.k. – przez błędne kwalifikowanie przyjęcia opłaty obowiązkowej za przegląd pojazdu i odprowadzenie jej na rzecz starostwa powiatowego, jako zachowania z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej i wyczerpującego znamię kwalifikowane, opisane w tym przepisie.

W oparciu o powyższe obrońca wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego S. C. zaskarżył wyrok sądu meriti w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił obrazę przepisów postępowania – art. 4 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k., 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 §1 k.p.k. – z powodu jednostronnej oceny dowodów wyłącznie w oparciu o zeznania świadka R. L., z pominięciem i nie omówieniem wszystkich tych dowodów, które nie potwierdzają zeznań tego świadka i przeczą tezom oskarżenia.

Podnosząc powyższe obrońca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie w tej części zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego K. J. zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego i zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania karnego mającego wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 §1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów polegającą w szczególności na:

a)

a) uznaniu wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne w sytuacji gdy są spójne, logiczne i konsekwentne,

b) danie waloru wiarygodności niekonsekwentnym i niespójnym zeznaniom świadków: R. L. i M. M. (6), które to zeznania nie zostały potwierdzone innym pełnowartościowym materiałem procesowym,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na uznaniu sprawstwa i winy oskarżonego, w sytuacji gdy prawidłowa i kompleksowa ocena zebranego materiału dowodowego na taki pogląd nie pozwala.

Podnosząc powyższe obrońca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do sądu I instancji w celu ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego L. M. zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego w całości (pkt 192, pkt 193, pkt 194, pkt 195, pkt 196 i pkt 197 wyroku) i zarzucił:

I. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 471 komparycji oraz pkt 192 części dyspozytywnej wyroku:

1) mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przy jego ferowaniu, polegający na przyjęciu, iż oskarżony L. M. brał jakikolwiek udział w nakłanianiu rzeczoznawcy samochodowego R. M. do wydania nie odpowiadającej stanowi faktycznemu opinii dotyczącej samochodu M. (...) w zamian za udzielenie korzyści majątkowej w kwocie 300 zł. - w sytuacji, gdy wszystkie formalności związane z przedmiotowym samochodem w tym kontakty z w/w rzeczoznawcą miały miejsce bez udziału oskarżonego i on sam w żaden sposób nie wpływał na czynności związane z wydaniem opinii,

2) naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na jego treść, mianowicie art. 410 k.p.k. w związku z art. 424 §1 i 2 k.p.k. przez lakoniczne przywołanie zeznań R. L. i J. O. na dowód winy oskarżonego L. M. bez zważenia, iż ich zeznania były nie tylko sprzeczne ze sobą, ale i sprzeczne, wewnętrznie, a to nakazywało ich wnikliwie i wszechstronne rozważenie w obliczu konsekwentnego nieprzyznawania się do winy oskarżonego L. M.,

II. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 472 komparycji oraz pkt 193 wyroku:

1)

1) mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przy jego ferowaniu, polegający na przyjęciu, iż oskarżony w dniu 7.07.1999 r. działając wspólnie, z J. O. wręczył korzyść majątkową w kwocie 300 zł funkcjonariuszowi Urzędu Celnego w S. C. D. w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, iż L. M. nie brał udziału w czynnościach odprawy, stąd nie sposób było mu przypisać udziału w korumpowaniu funkcjonariusza publicznego,

2) naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku mianowicie art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 i 2 k.p.k. przez wybiórczą i jednostronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w szczególności zeznań świadka J. O., w sytuacji gdy zeznania tego świadka dotknięte były sprzecznościami i swoiście ewoluowały w różnych postępowaniach i jako takie nie powinny stanowić podstawy do budowania odpowiedzialności oskarżonego L. M.;

III. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 473 komparycji oraz pkt 194 wyroku:

1) mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przy jego ferowaniu, polegający na przyjęciu, iż oskarżony L. M. w dniu 7.07.1999 r. posłużył się jako autentycznymi podrobionymi dokumentami w postaci duńskiego dowodu rejestracyjnego, duńskiej faktury zakupowej oraz zaświadczenia stwierdzającego jego zameldowanie w Z. w sytuacji, gdy dokumenty te nie były dokumentami podrobionymi w szczególności gdy się zważy, iż zaświadczenie o zameldowaniu było dokumentem autentycznym, fakt otrzymania faktury duńskiej przy legalnym zakupie karoserii na „szrocie” w Danii wynikał zarówno z wyjaśnień L. M. jak też z zeznań R. L. oraz J. O., zaś w odniesieniu do duńskiego dowodu rejestracyjnego mowa była wyłącznie o kserokopii dokumentu,

2) naruszenie prawa procesowego mające wpływ na jego treść mianowicie art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 i 2 k.p.k. przez zaniechanie rozważenia roli i zakresu udziału oskarżonego L. M. podczas zakupu karoserii w D., możliwości weryfikacji otrzymanych dokumentów zakupowych samochodu, znajomości zasad i reguł nabywania, cienia, dokumentowania oraz świadomego uczestniczenia w odprawie celnej samochodu w obliczu jednorazowego jego wyjazdu po samochód za granicę, braku znajomości języka, które to okoliczności wskazywały, iż L. M. jedynie fizycznie i finansowo uczestniczył w czynnościach odprawy, zaś cały proces odprawy celnej samochodu odbywał się bez jego udziału,

VI. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 474 komparycji oraz pkt 195 wyroku:

1) mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przy jego ferowaniu polegający na przyjęciu, iż zebrane w sprawie dowody pozwalają, na przyjęcie-paserstwa umyślnego po stronie oskarżonego w związku z nabyciem przez niego samochodu marki M. (...) w sytuacji, gdy:

a)

a) z zeznań R. L. oraz J. O. jednoznacznie wynikało, iż przedmiotowy samochód został zakupiony na duńskim „szrocie” legalnie i na zakupiony samochód dla L. M. sprzedawca wystawił rachunek i jedynie w odniesieniu do duńskiego dowodu rejestracyjnego była mowa o kserokopii dokumentu,

b) z wyjaśnień oskarżonego L. M. jednoznacznie i konsekwentnie wynikało, iż przedmiotowy samochód nabył legalnie,

c) obszar prawego nadkola, gdzie biegły stwierdził naprawy blacharskie i w obrębie którego znajdował się nr nadwozia, był obszarem uszkodzonym i opisanym w opinii przy odprawie celnej, jak też o naprawie tego obszaru nadkola zeznawał świadek K. B.,

d) silnik przedmiotowego samochodu został nabyty przez oskarżonego od firmy (...) ul. (...), (...)-(...) R. i jak wynika z dokumentu odprawy celnej silnika z dnia 24.08.2000 r. był on bez numeru serii - na dowód czego w sprawie przedłożono dokument nabycia w/w silnika,

e) opinia biegłego A. M. z dnia 1.02.2007 w sprawie VI Ds. 50/05 jak i ustna opinia z rozprawy nie odpowiedziała na pytanie o metodologię badań porównawczych pola numerowego samochodu z blachą karoserii samochodu M. (...),

f) nie dokonano w sprawie identyfikacji samochodu objętego badaniem przez biegłego pod kątem czy w ogóle ten samochód pochodził z przestępstwa, przyjmując domniemanie niedopuszczalne w prawie karnym;

2) mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z nadania opinii A. M. waloru dowodu przesądzającego o zasadności zarzutu paserstwa bez dokonania identyfikacji samochodu, która by pozwoliła ocenić czy w istocie nabyty przez oskarżonego samochód pochodził z przestępstwa, a nadto:

a) a)

a) przez pominięcie w uzasadnieniu zeznań świadków uczestniczących w sprowadzeniu samochodu M. (...), tj. G. O., a także świadków zgłoszonych przez obronę, tj. P. W. od którego L. M. kupił silnik bez numerów oraz skrzynię biegów, a także M. R. od którego L. M. kupił pozostałe części niezbędne do naprawy pojazdu,

b) przez dokonanie sprzecznego ustalenia w uzasadnieniu poprzez przyjęcie jako wiarygodne zeznań świadka K. B. a jednocześnie ustalenie, że nastąpiło wstawienie całego elementu blachy z nr VIN z innego pojazdu w M. (...),

c) przez niepowołanie innego biegłego z zakresu mechanoskopii w celu dokonania oceny legalności pochodzenia samochodu M. (...) w związku z niepełną i niespójną opinią biegłego M. wydaną na potrzeby niniejszej sprawy.

Wskazując na powyższe obrońca wnosił o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego T. K. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku poprzez wyrażenie błędnego poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, co w konsekwencji spowodowało jego skazanie, podczas gdy te dowody i okoliczności, a zwłaszcza błędnie ocenione przez sąd dowody, rozważone we wzajemnym powiązaniu, prowadzą do jednoznacznego wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa,

2) rażąco niewspółmierność kary wymierzonej T. K., polegającą na niezastosowaniu wobec oskarżonego warunkowego umorzenia postępowania, mimo zaistnienia ku temu wszystkich przesłanek, w szczególności sposobu zachowania się oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, powodujących że czyn oskarżonego nie cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a tym samym w sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie poniżej wymienionego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania, dlatego też wymierzona kara jest nadmiernie dolegliwa i nie spełnia swoich ustawowych wymogów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podnosząc powyższe obrońca wnosił o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie wobec oskarżonego środka związanego z poddaniem sprawcy próbie w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Obrońca oskarżonego M. M. (2) zaskarżył wyrok w części dotyczącej w/w i zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. M. (2) i niewskazanie w treści uzasadnienia w jakiej mierze sąd oparł się na tym dowodzie, a w jakiej odmówił mu wiarygodności, co w konsekwencji uniemożliwia dokonanie kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia w zakresie zarzutów dotyczących oskarżonego,

2) art. 413 §2 k.p.k. poprzez wewnętrzną sprzeczność zawartą w pkt 226 wyroku polegającą na przypisaniu oskarżonemu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień D. G. w zakresie w jakim są one sprzeczne z wyjaśnieniami M. M. (2), podczas gdy w uzasadnieniu skarżonego wyroku sąd nie wskazał powodów, dla których to wyjaśnienia D. G. a nie M. M. (2) uznał za wiarygodne i przyjął za podstawę ustaleń faktycznych,

4) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu podstawy faktycznej czynu przypisanego w pkt 226 wyroku, tj. niewskazanie konkretnych zachowań oskarżonego, które wypełniałyby znamiona czynu z art. 291 §1 k.k., co w konsekwencji powoduje, iż zaskarżone orzeczenie nie poddaje się w tym zakresie kontroli instancyjnej;

5) art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. poprzez sprzeczność pomiędzy treścią wyroku a jego uzasadnieniem polegającą na przypisaniu w pkt 225 wyroku czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 516 aktu oskarżenia (paserstwa samochodu M. (...) nr rej. (...)), podczas gdy treść uzasadnienia wskazuje na to, iż oskarżony w ogóle nie brał udziału w tym przestępstwie.

Podnosząc powyższe obrońca wnosił o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Z uwagi na to, iż zarówno oskarżeni A. B. oraz M. M. jak i ich obrońcy, nie złożyli wniosków o sporządzenie uzasadnienia wyroku, a apelacje ich zostały uznane za oczywiście bezzasadne, niniejsze uzasadnienie nie odnosi się bezpośrednio do zarzutów zawartych w pisemnych środkach odwoławczych dotyczących w/wym. (argument wynikający z art. 457§2 k.p.k.).

Wniesione przez strony środki odwoławcze zasługiwały częściowo na uwzględnienie, w zakresie o jakim mowa będzie poniżej.

Odnosząc się ogólnie do środków odwoławczych wniesionych przez obrońców oskarżonych odnotować należy, iż osią zarzutów apelacyjnych było przede wszystkim kwestionowanie przez obronę wiarygodności zeznań R. L. oraz faktu istnienia zorganizowanej grupy przestępczej.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wbrew sugestiom wynikającym z apelacji obrońców oskarżonych, jednoznacznie wskazuje na to, iż sąd meriti co do zasady prawidłowo ocenił zeznania R. L., nadając im walor wiarygodności. Dostrzec należy bowiem, iż zeznania te w odniesieniu do wielu zarzucanych czynów poszczególnym oskarżonym znajdują potwierdzenie nie tylko w osobowych źródłach dowodowych, ale także, co jest bardzo istotne, w dokumentach. Na okoliczności te zasadnie zwracał uwagę sąd I instancji, dokonując oceny zeznań tego świadka. Warto w tym miejscu wskazać, co starają się ze zrozumiałych powodów nie dostrzegać obrońcy oskarżonych, kwestionujący wiarygodność tego źródła dowodowego, iż depozycje R. L. znalazły w znacznej mierze potwierdzenie w innych przeprowadzonych w trakcie przewodu sądowego dowodach, w tym przede wszystkim wyjaśnieniach: D. G., P. M., M. M., M. A., B. Z., Z. K. i innych, a także zeznaniach świadków: M. M. (6), częściowo A. J., J. P., U. Z. i innych, a także we wnioskach opinii mechanicznych wskazujących, że w opisanych przez R. L. pojazdach mechanicznych faktycznie doszło do ingerencji w pola numerowe. Załączona do akt sprawy dokumentacja dotycząca poszczególnych samochodów wskazuje także na udział poszczególnych osób, o których w swoich zeznaniach i roli, jakiej odegrali, wspominał R. L.. Chodzi tutaj przede wszystkim o rzeczoznawców sporządzających opinie dotyczące samochodów oraz celników dokonujących odpraw celnych.

Jak słusznie podniósł to sąd I instancji, nie zasługują na uwzględnienie pojawiające się sugestie, jakoby R. L. wyrażając wolę współpracy z organami ścigania, został przez nie wyposażony w dane dotyczące skradzionych wcześniej samochodów oraz szczegóły identyfikujące samochody, których to nauczył się i stąd wzięła się jego tak dokładna wiedza na temat poszczególnych zdarzeń. Z lektury akt wynika, iż w trakcie przewodu sądowego R. L. był bardzo dokładnie przesłuchiwany na wielu terminach rozpraw. Tak długi kontakt sądu meriti z osobowym źródłem dowodowym niewątpliwie sprzyja realizacji zasady bezpośredniości i pozwala sądowi dokonać rzetelnej oceny wiarygodności zeznań takiego świadka. Znamienne jest także to, iż sąd meriti w trakcie wielogodzinnych przesłuchań R. L. na rozprawach dostrzegł, iż świadek nie posługiwał się żadnymi notatkami i zapiskami, składając spontaniczne zeznania, co niewątpliwie świadczy o dobrej pamięci R. L.. Oczywiście wpływ czasu oraz szeroki zakres przestępczej działalności w/wym. sprawia, iż w niektórych wypadkach zeznania jego są mało dokładne lub pojawiają się drobne sprzeczności. Te właśnie drobne sprzeczności, które w kontekście całokształtu materiału dowodowego nie mogą mieć ujemnego wpływu na wiarygodność R. L., były bardzo skrupulatnie wychwycone przez obrońców oskarżonych i podnoszone w środkach odwoławczych. Warto jednak wskazać, iż w sytuacji gdyby depozycje R. L. stanowiły lekcje wyuczoną, to z pewnością sprzeczności i odmienności nie pojawiałyby się w jego zeznaniach. Przyznać należy także rację sądowi okręgowemu, a co przemawia za wiarygodnością zeznań R. L., iż ich treść wcale nie wskazuje na to, iż stara się on przedstawić siebie w korzystniejszym świetle, albowiem przedstawia szereg informacji na swój temat i swojego niewłaściwego zachowaniach, nie umniejszając jednocześnie swojej roli w przestępczym procederze.

Niewątpliwie trafnie podnosi także sąd I instancji wskazując, iż nie zasługują na akceptację twierdzenia, iż w interesie R. L. jest przedstawienie jak największej liczby przestępstw i pomówienie jak największej liczby osób. Oczywiście jest bowiem, iż w takiej sytuacji R. L. dokonywałby samooskarżenia i narażałby siebie na postawienie mu większej ilości zarzutów, a w konsekwencji także wymierzenie surowszej kary. Aby bowiem skorzystać z nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego przepisem art. 60§3 k.k. wystarczające jest przedstawienie okoliczności kilku przestępstw popełnionych we współdziałaniu z innymi osobami, o których organy ścigania nie miały wiedzy. Nie było konieczne opisywanie aż tak dużej ich liczby. W tym stanie rzeczy, jak słusznie podnosi to sąd I instancji, jedynym racjonalnym wytłumaczeniem tej okoliczności, o czym zresztą mówił R. L., była chęć zerwania z przestępczą przeszłością i rozpoczęcie uczciwego życia, zwłaszcza iż przewód sądowy nie dostarczył dowodów na obalenie tej tezy.

Kilka słów komentarza poświęcić należy także formułowanym przez obrońców oskarżonych zarzutów sprowadzających się w konkluzji do niezasadnego przyjęcia przez sąd meriti, iż poszczególni oskarżeni przypisanych im przestępstw dopuścili się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zwłaszcza iż nie została ustalona osoba, której przypisany zostałby przymiot kierowania zorganizowaną grupą przestępczą w rozumieniu przepisu art. 258§3 k.k.

Na wstępie niniejszych rozważań warto odnotować, iż przestępstwo w przypadku gdy w jego popełnieniu bierze udział więcej niż jedna osoba, może być popełnione w ramach współsprawstwa, sprawstwa kierowniczego, zorganizowanej grupy przestępczej i związku przestępczego, z tym tylko iż zorganizowaną grupę przestępczą oraz związek przestępczy tworzą co najmniej trzy osoby.

Do przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała niejako własnoręcznie znamię czynu zabronionego, zwane w teorii prawa czynnością czasownikową (w danym wypadku: „zabija”), lecz wystarcza, że osoba taka - dążąc do realizacji zaplanowanego wspólnie czynu - działa w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając co najmniej bezpośrednio sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego celu (tak: wyrok SN z dnia 19 czerwca 1978r., I KR 120/78, OSNKW 1978r., z. 10, poz. 110).

Sprawcą kierowniczym jest natomiast ten, kto kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub osoby mu podległe. Przyjmuje się zgodnie, że do wypełnienia warunków sprawstwa kierowniczego niezbędne jest faktyczne panowanie nad realizacją przestępstwa, tj. możliwość podejmowania decyzji co do jego podjęcia, prowadzenia, przerwania lub zmiany (zobacz także wyrok SN z dnia 30 maja 1975 r., Rw 204/75, OSNKW 1975, z. 8, poz. 115, a także wyrok SA w Krakowie z dnia 27 lutego 2003 r., II AKa 362/02, KZS 2003, z. 5, poz. 36).

Zorganizowaną grupę przestępczą tworzą co najmniej trzy osoby, których celem jest popełnienie określonych przestępstw. Związek przestępczy cechuje natomiast wyższy stopień organizacji aniżeli zorganizowaną grupę. Cechami związku są trwałe formy organizacyjne, oznaczone kierownictwo oraz określona dyscyplina członków (zobacz: wyrok SN z 27 października 1995 r., III KRN 122/95, Prok. i Pr. 1996, nr 5, poz. 5).

W doktrynie zasadnie podnosi się konieczność zachowania ostrożności odnośnie wprowadzenia definicji grupy zorganizowanej do Kodeksu karnego, a to w szczególności, ze względu na ewolucyjność zjawiska, jakim jest zorganizowana grupa przestępcza (zobacz: Z. Rau, *Przestępczość zorganizowana w Polsce i jej zwalczanie*, Kraków 2002, s. 39-53).

Niezależnie od argumentów przytoczonych przez sąd meriti na poparcie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej wspomnieć należy, iż nie jest wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna grupy przestępczej, jak również nie jest wymagany jej niezmienny skład. Członkowie grupy mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych. Niemniej jednak musi je łączyć wspólna chęć popełniania przestępstw, jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwić popełnianie przestępstw. Należy mieć na uwadze wybór potencjalnych ofiar i miejsca popełnienia przestępstwa, opracowywanie planów działania, przygotowywanie niezbędnych środków do popełnienia przestępstwa (zob. Z. Cwiakalski, *Wybrane problemy wymiaru kary za przestępczość zorganizowaną*, Prok. i Pr. 2001, Nr 12, poz. 7 i n.; A. Geberle, *Przestępczość grupowa w Polsce jako zjawisko kryminologiczne i*

prawnokarne, CzPKiNP 1998, Nr 1-2, s. 76; M. Królikowski, R. Zawłocki, Kodeks karny. Część ogólna, Tom II, teza 2 do art. 65 k.k.).

W orzecznictwie wprost wskazuje się, iż brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo członków grupy, a nawet brak kierownictwa grupy, nie wyklucza możliwości uznania grupy przestępczej za zorganizowaną. Zorganizowana grupa przestępcza może funkcjonować na zasadzie dobrowolnego udziału w niej jej członków. Istnienia zorganizowanej grupy przestępczej nie warunkuje stosowanie wobec jej członków środków przymusu dla uzyskania ich posłuszeństwa i zapobieżenia opuszczeniu jej szeregów, a podobnie i systemu nagród zapewniających lojalność członków takiej grupy. Motywy, którymi kierują się poszczególne osoby, przystępując do grupy przestępczej, nie mają znaczenia dla bytu zorganizowanej grupy przestępczej (zobacz: wyrok SA w Krakowie z dnia 16.02.2012r., II AKa 252/11, KZS 2012r., nr 3, poz. 42).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy dostrzec należy, iż poszczególne osoby (oskarżeni) miały przypisane określone role (zadania) i czyniły to nie jednorazowo lecz wielokrotnie i w dodatku na przestrzeni dłuższego okresu czasu, a dotyczyło to chociażby takich czynności jak np.: kradzieży pojazdów, przyjmowaniu do ukrycia i dalszego zbywania pojazdów pochodzących z kradzieży lub przyjmowania ich od właścicieli, którzy następnie oficjalnie zgłaszali ich kradzież, fałszowania dokumentów i na ich podstawie nielegalnym sprowadzaniu do Polski samochodów, wydawania fałszywych opinii o stanie technicznym pojazdów, dokonywania odpraw celnych po uprzednim przyjęciu korzyści majątkowej, przebijania numerów identyfikacyjnych nadwozi i silników itp.

Nie ulega wątpliwości, iż w realiach przedmiotowej sprawy, zważywszy na rodzaj i charakter czynów zarzucanych, a następnie przypisanych oskarżonym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, dokonanie tych przestępstw przekraczałyby ramy nie tylko jednego sprawcy, ale także współsprawstwa. Wewnętrzne uporządkowanie grupy polegające na dokonywaniu przez dłuższy okres czasu tych samych czynności noszących znamiona przestępstwa (była o nich mowa wcześniej), świadczy o istnieniu pewnej formy zorganizowania, w przeciwieństwie do grupy osób choćby i stale popełniających wspólnie podobne przestępstwa, ale wymieniających się rolami w zależności od zaistniałych zmiennych sytuacji.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, wbrew sugestiom płynącym z treści pisemnych środków odwoławczych pochodzących od obrońców oskarżonych, iż sąd meriti co do zasady prawidłowo przyjął działanie wskazanych w wyroku osób w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Chociaż nie było podległości poszczególnych członków, ani też osoby nią kierującej, to jednak oskarżeni działali w sposób wymagający pewnej organizacji, za czym jednoznacznie przemawia chociażby charakter przypisanych oskarżonym czynów i wykonywanie przez oskarżonych, przez dłuższy okres czasu tych samych lub w niektórych wypadkach podobnych czynności sprawczych. Innymi słowy były w omawianej grupie osoby, które specjalizowały się w określonej działalności przestępczej i jednocześnie pozostawały do dyspozycji pozostałych członków grupy, co należy w efekcie uznać jako zorganizowaną grupę przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego C. J.

Apelacja obrońcy oskarżonego C. J. zasługuje na częściowe uwzględnienie. W pierwszej kolejności odnotować należy, iż okazanie na rozprawie apelacyjnej przez obrońcę paszportu należącego do oskarżonego C. J., z którego wynikało m. in., iż w/wym. w dniach 21 luty – 27 luty 2002r. przebywał na Ukrainie sprawiło, iż wyrok sądu I instancji co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 26 należało uchylić, a sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Chodzi o zarzut usiłowania rozboju na P. K. w dniu 25 lutego 2002r. w Ł.. Wprawdzie sądowi meriti znana była okoliczność przebywania oskarżonego C. J. w dacie popełnienia czynu na Ukrainie, na którą to powoływał się w swoich wyjaśnieniach oskarżony, jednakże zupełnie nową okolicznością było ujawnienie paszportu C. J., w którym widnieje jako data wjazdu na Ukrainę dzień 21 luty 2002r., zaś dzień wyjazdu z Ukrainy jest oznaczona datą 27 lutego 2002r. Jest to bardzo istotna okoliczność, zwłaszcza iż wynika z treści dokumentu i w konsekwencji wymaga rozważenia przez sąd meriti w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Rozważenie tej okoliczności przez sąd II instancji przekraczałoby uprawnienia sądu odwoławczego, który nie może przeprowadzać

postępowania dowodowego co do istoty sprawy (art. 452§1 k.p.k.), a ocena tego dowodu przez sąd apelacyjny w kontekście całokształtu materiału dowodowego byłaby nie tylko naruszeniem podstawowej zasady polskiego procesu karnego, jaką jest zasada bezpośredniości, ale także zakazu związanego z niemożnością badania przez sąd II instancji istoty sprawy. Nie ma wątpliwości, iż dokonanie przez sąd apelacyjny oceny tego dowodu stanowiłoby naruszenie zakazu wynikającego z treści przepisu art. 452§1 k.p.k., skoro przeprowadzony na rozprawie apelacyjnej dowód w postaci okazania paszportu oskarżonego dotyczył w sposób bezpośredni kwestii winy oskarżonego w zakresie dotyczącym przypisanego oskarżonego przestępstwa usiłowania rozboju, a zatem odnosił się do istoty sprawy.

Jako słuszny należy ocenić podnoszony przez obrońcę oskarżonego, lecz dopiero w uzasadnieniu skargi apelacyjnej zarzut, iż czyn dotyczący nabycia wspólnie i porozumieniu z D. Z. od R. L. płytek ceramicznych, co do których na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego (czyn przypisany w pkt 23 sentencji wyroku), nie mieści się w opisie działania zorganizowanej grupy przestępczej, która działała w zupełnie innym celu, albowiem jak słusznie dostrzegł to obrońca oskarżonego, czyn ten nie dotyczy kradzieży pojazdów i ich legalizacji, a następnie odsprzedaży, co było przedmiotem działalności zorganizowanej grupy przestępczej, lecz nabycia płytek, które w części zostały przez oskarżonego wykorzystane na remont mieszkania, zaś częściowo zostały zbyte znajomemu ze Z.. Nie ma natomiast wątpliwości co do tego, iż oskarżony C. J. na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł co najmniej przypuszczać, że przedmiotowe płytki zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, co wynika jednoznacznie z zeznań R. L. i okoliczności, w jakich doszło do nabycia przez oskarżonego od w/wym. przedmiotowych płytek. Nie można bowiem tracić z pola widzenia faktu, iż R. L. dzwonił do C. J. pytając się, czy wiadomo mu jest coś na temat kradzieży samochodu z płytkami, a następnie kupił płytki od R. L..

Konsekwencją przyjęcia, iż czynu z pkt 23 sentencji wyroku oskarżony C. J. nie dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, było przyjęcie, iż oskarżony działał w jej strukturach od marca 2000r. do lutego 2002r., albowiem materiał dowodowy, jaki został zgromadzony w niniejszej sprawie nie dostarcza jednoznacznych i nie budzących żadnych wątpliwości dowodów działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w okresie po lutym 2002r.

W tym stanie rzeczy przyjąć należało (co też zostało uczynione), iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt 15 wyroku od marca 2000r. do lutego 2002r. i w związku z tym uchylno zaskarżony wyrok w pkt 15 w zakresie dotyczącym oskarżonego C. J. i na podstawie art. 17§1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności w tej części umarżono, zaś kosztami sądowymi obciążono Skarb Państwa (argument z art. 632 pkt 2 k.p.k.). Zgodnie bowiem z treścią art. 101§1 pkt 4 k.k. karalność czynów zagrożonych karą pozbawienia wolności do 3 lat, wynosi 5 lat. Jeżeli jednak w okresie tym wszczęto postępowanie ad personam, karalność popełnionego przestępstwa następuje z upływem 5 lat od zakończenia wspomnianego wcześniej okresu, a zatem z upływem 10 lat licząc od momentu popełnienia czynu przestępczego. Warto także wspomnieć, iż zgodnie z treścią art. 4§1 k.k. jeżeli w czasie czynu obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W czasie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 258§1 k.k. przestępstwo to było zagrożone karą do 3 lat pozbawienia wolności. Wynika więc z tego, iż przedawnienie karalności przestępstwa dotyczącego działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nastąpiło w marcu 2012r. Konsekwencją tego było wyeliminowanie z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 28, 29, 30, 32 i 33 sentencji wyroku, iż oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary przepisu art. 65 k.k. i wymierzenie oskarżonemu nowych kary pozbawienia wolności, uwzględniając tą okoliczność przy ustalaniu ich wymiaru, i tak wymierzono oskarżonemu C. J. następujące kary:

- za czyn przypisany w pkt 16 - 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 17 - 1 (jeden) rok i 10 (dziesięć) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 18 - 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące;

- za czyn przypisany w pkt 19 - 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące;
- za czyn przypisany w pkt 20 - 10 (dziesięć) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 21 - 1 (jeden) rok i 8 (osiem) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 23 - 10 (dziesięć) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 28 - 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące;
- za czyny przypisane w pkt 30 - po 1 (jeden) rok i 2 (dwa) miesiące;
- za czyn przypisany w pkt 32 - 10 (dziesięć) miesięcy;
- za czyn przypisany w pkt 33 - 6 (sześć) miesięcy.

Nie zasługuje natomiast na uwzględnienie zarzut dotyczący tego, iż zachowania oskarżonego nie można oceniać w kategoriach działalności w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Wprawdzie karalność tego czynu uległa przedawnieniu (była o tym mowa wcześniej), ale nie zwalnia to sądu apelacyjnego od obowiązku odniesienia się do w/wym. zarzutu, gdyż z punktu widzenia oskarżonego korzystniejsze jest uniewinnienie (w przypadku ustalenia, że czynu nie popełniono lub brak byłoby dostatecznych dowodów winy), niż umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności. Umorzenie postępowania z tego powodu jest bowiem możliwe w razie ustalenia, iż oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał wprawdzie znamiona czynu zabronionego, lecz co do czynu tego nastąpiło przedawnienie karalności (wystąpiła ujemna przesłanka procesowa).

W realiach niniejszej sprawy prawidłowo ustalił sąd okręgowy, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co do którego przestępstwa w efekcie postępowanie należało umorzyć z uwagi na przedawnienie karalności. Argumentacja sądu meriti w tym zakresie jest trafna i spotkała się z całkowitą aprobatą sądu apelacyjnego, a zatem nie ma potrzeby przytaczania w treści niniejszego uzasadnienia kolejny raz tych samych argumentów. Wypada nadmienić jedynie, iż to, że członkowie zorganizowanej grupy przestępczej, w tym także R. L. w zachowaniu swoim nie widzieli znamion przestępstwa stypizowanego w art. 258§1 k.k., nie może spowodować, iż sąd nie przyjmie, iż działali oni w zorganizowanej grupie przestępczej, skoro to subiektywne odczucie m. in. R. L. pozostaje w sprzeczności z zachowaniem oskarżonych, którym to przestępstwo zostało przypisane oraz okolicznościami sprawy. Nie należy bowiem tracić z pola widzenia faktu, iż oskarżony C. J. współdziałał z : R. L., D. Z., M. K., M. J., S. J., D. G. i P. W.. Przypisane mu zachowania sprawcze dotyczyły głównie paserstwa pojazdów mechanicznych, a także udzielania korzyści majątkowej funkcjonariuszowi celnemu oraz rzeczoznawcy, podlegając jednocześnie drugiego z nich do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w wydawanej przez rzeczoznawcę opinii dotyczącej stanu technicznego samochodów. W omawianym zakresie aktualne pozostają także rozważania sądu apelacyjnego zawarte we wcześniejszej fazie niniejszego uzasadnienia, a dotyczące zasadności przyjęcia przez sąd I instancji, iż oskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Aktualne są także rozważania sądu II instancji zawarte na wstępie niniejszych rozważań, a dotyczące kwestii związanej z dokonaniem przez sąd meriti prawidłowej oceny zeznań R. L.. Odnosząc się bezpośrednio do apelacji obrońcy oskarżonego C. J., w której kwestionuje one wiarygodność zeznań w/wym., należy jedynie dodać, iż wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego z wyjaśnień R. L. jednoznacznie wynika, iż pieniądze na łapówki dla P. G. dostawał od C. J., który miał pełną świadomość tego, że łapówkę trzeba zapłacić (zobacz: k. 56, tom II/4/B; k. 176, tom II/4/B). Warto także odnotować, iż okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują na to, iż C. J. przekazując R. L. pieniądze miał świadomość tego, iż część z nich jest przeznaczona na łapówkę dla P. G. (zobacz: k. 56, tom II/4/B; k. 176, tom II/4/B).

Podnosząc w apelacji, iż zdaniem obrońcy brak jest dowodów na to, iż oskarżony C. J. dopuścił się czynów opisanych w pkt 2-5 i 8-11 aktu oskarżenia, gdyż istnieje wiele wątpliwości wynikających z zebranych dowodów, autor apelacji nie uzasadnia w przekonujący sposób (używając rzeczowych argumentów) owych wątpliwości, co sprawia, że

mamy w tym zakresie do czynienia z typową polemiką obrońcy z ustaleniami sądu i dokonaną w tym zakresie oceną materiału dowodowego. W uzasadnieniu apelacji mowa jest o sprzeczności pomiędzy zeznaniami R. L. a wyjaśnieniami C. J., W. i G. (dotyczy czynu przypisanego w 17 sentencji wyroku). Jak wskazuje jednak lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, sąd meriti dokonując ustaleń w tym zakresie opierał się na zeznaniach R. L., który podał, że chodziło o samochód I., nie wspominając nic o samochodzie marki D.. Podobnie także odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 19 sentencji wyroku, wprawdzie sąd I instancji opierał się dokonując ustaleń faktycznych na zeznaniach R. L., ale uczynił to, podobnie zresztą jak w przypadku ustaleń, o których mowa była wcześniej, zgodnie z wynikającą z art. 7 k.p.k. zasadą swobodnej oceny dowodów. Sąd okręgowy dostrzegł bowiem wspomniane przez obrońcę zeznania D. Ś., któremu dał wiarę w zakresie dotyczącym sprzedaży oskarżonemu C. J. złomu użytkowego – kontenera, zgodnie z okazaną fakturą, odmawiając jedynie wiarygodności twierdzeniom świadka, iż faktura ta dotyczyła sprzedaży kontenera, o który chodzi w niniejszej sprawie. Jak trafnie zauważył to sąd meriti, okazana faktura nie zawierała ani numerów, ani marki, ani innych charakterystycznych cech kontenera, a zatem może dotyczyć każdej sprzedaży złomowanych części pojazdów różnych marek. Odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 22 sentencji wyroku w ocenie skarżącego sąd I instancji błędnie ustalił, iż C. J. przyprowadził R. L. samochód marki N., podczas gdy z ustaleń sądu jednoznacznie wynika, iż przedmiotowy samochód przyprowadził na posesję R. L. przewoźnik z pomocy drogowej, a zatem ustalenie to, wbrew sugestiom wynikającym z treści apelacji, jest zgodne z zeznaniami R. L..

Odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 32 i 33 sentencji wyroku, których zasadność przypisania kwestionuje także obrońca oskarżonego podnieść należy, iż wina oskarżonego w zakresie przypisanych w tych punktach przestępstw, to jest paserstwa samochodu marki M. oraz silnika do takiego samochodu, znajduje jednoznaczne potwierdzenie w zeznaniach R. L.. To, że nie ustalono właściciela pojazdu, którego dotyczyło przestępstwo paserstwa nie świadczy jeszcze o tym, iż oskarżony zachowaniem swoim nie wyczerpał znamion przestępstwa z art. 291§1 k.k., gdyż o nielegalnym pochodzeniu przedmiotowego samochodu świadczy chociażby fakt, iż dla ukrycia jego „tożsamości” nastąpiło przebicie numerów identyfikacyjnych. Nie ulega także wątpliwości, iż zasady doświadczenia życiowego pozwalają ponad wszelką wątpliwość przyjąć, iż wartość silnika do samochodu marki M. (...) jest zapewne nie mniejszą niż 250 zł., co jednocześnie wyklucza możliwość przyjęcia wykroczenia, na co wskazuje obrońca oskarżonego.

Z uwagi na to, iż sąd apelacyjny uchylił orzeczenie o łącznych karach pozbawienia wolności i grzywny, zobligowany był do orzeczenia nowych kar łącznych, co też zostało uczynione, a przy ustalaniu łącznej kary pozbawienia wolności na 4 lata i 6 miesięcy oraz łącznej kary grzywny na 250 stawek dziennych (wysokość jednej stawki ustalono na kwotę 50 zł.), kierowano się tymi samymi zasadami co sąd meriti.

Orzeczone wobec oskarżonego kary w żadnym wypadku w ocenie sądu apelacyjnego nie noszą cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., co uzasadniałoby ich złagodzenie.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonych M. J. i M. K.

Apelacja obrońcy oskarżonych nie zasługuje na uwzględnienie. Podnoszone w pisemnym środku odwoławczym zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych nie mogą skutkować uchyleniem lub zmianą zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim obrońca oskarżonych kwestionuje wiarygodność zeznań R. L.. W ocenie sądu apelacyjnego nie ma podstaw do skutecznego podważania wiarygodności w/wym. osobowego źródła dowodowego. Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż sąd I instancji podszedł z dużą dozą ostrożności do zeznań R. L. i dokonał ich oceny zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, a zatem w takiej sytuacji stanowisko sądu I instancji korzysta w tym zakresie z ochrony przewidzianej przepisem art. 7 k.p.k., zwłaszcza iż autor środka odwoławczego nie wskazał sądowi apelacyjnemu na żadne racjonalne okoliczności (dowody), które pozwoliłyby uznać, iż sąd okręgowy ocenił to źródło dowodowe w sposób dowolny, naruszając jednocześnie dyrektywy zasady swobodnej oceny dowodów. Wręcz przeciwnie, kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku dowodzi, iż sąd I instancji ocenił zeznania R. L. w

kontekście całokształtu materiału dowodowego, z jednoczesnym uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Aktualne pozostają także rozważania sądu apelacyjnego dotyczące zeznań R. L. zawarte we wstępnej części rozważań sądu odwoławczego, a zatem nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania w tym miejscu.

Jako niezaskłujący na uwzględnienie należało uznać także podnoszony przez obrońcę zarzut, iż przy ustalaniu sprawstwa przestępstwa dokonania usiłowania rozboju przez oskarżonego M. J., sąd I instancji opierał się na zeznaniach świadka P. K. (pokrzywdzonego przestępstwem), w sytuacji gdy zdaniem obrońcy zachodzą poważne wątpliwości, co do prawidłowości przeprowadzenia czynności okazania. W tym miejscu odnotować należy, iż z protokołu okazania (zobacz: k. 160 – 161, tom II/16/A) wynika, iż podczas przeprowadzonego w dniu 11.01.2007r. okazania pokrzywdzony P. K. jako sprawcę rozboju spośród czterech okazanych mu osób rozpoznał oskarżonego M. J. i jak oświadczył wówczas nie miał co do tego rozpoznania żadnych wątpliwości. P. K. przekonywująco podał, iż jego początkowe wątpliwości co do osoby sprawcy wynikały z faktu, iż jedna z okazanych mu osób (nr 2) była bardzo podobna do jednego z kolejnych sprawców rozboju i kiedy okazano mu czwartą grupę osób stało się dla niego jasne, że jedną z osób, która usiłowała dokonać na nim rozboju był oskarżony M. J.. Niezależnie od rozpoznania oskarżonego przez pokrzywdzonego świadka R. L. w depozycjach swoich jednoznacznie wskazywał, m. in. również na oskarżonego M. J. jako na osobę biorącą udział w przedmiotowym zdarzeniu (zobacz: k. 266 – 267, tom IV/2/B).

Jako niezaskłujący na uwzględnienie należało uznać również podnoszony przez obrońcę zarzut polegający na pominięciu w opisie czynu przypisanego oskarżonemu M. J. danych osobowych współsprawców, współdziałających razem z nim w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Wprawdzie z przepisu art. 413§2 pkt 1 k.p.k. wynika, iż wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną, to jednak przyjęcie w opisie czynu przypisanego przez sąd w wyroku skazującym, iż oskarżony, a także inne osoby wskazane w pkt 15 sentencji wyroku, działając wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie i w porozumieniu z R. L. i innymi osobami, co do których postępowanie zostało umorzone oraz prawomocnie zakończone, bez wyraźnego oznaczenia tych osób z imienia i nazwiska, wcale nie oznacza, iż sąd meriti dopuścił się naruszenia przepisu prawa procesowego, gdyż opis czynu dokonany przez sąd I instancji całkowicie odpowiada użytemu w przepisie art. 413§2 pkt 1 k.p.k. pojęciu dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu, albowiem z opisu czynu wynikają znamiona czynu zabronionego, a także czas i miejsce popełnienia przestępstwa oraz sposób działania. Na marginesie wypada jedynie podkreślić, iż samo powołanie się przez obrońcę na obrazę przepisów prawa procesowego nie jest wystarczające do osiągnięcia pożądanego celu (zmiany lub uchylecia orzeczenia), skarżący wykazać bowiem musi, iż owa obraza przepisów postępowania mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia (argument wynikający bezpośrednio z treści przepisu art. 438 pkt 2 k.p.k.) i nie wystarczy tutaj jedynie samo przywołanie w apelacji zwrotu ustawowego z treści wspomnianego powyżej przepisu art. 438 pkt 2 k.p.k.

Wskazane w apelacji przez obrońcę oskarżonego M. J. terminy, w których to oskarżony odbywał służbę wojskową oraz przebywał w szpitalu, nie kolidują z czasem popełnienia przez oskarżonego przypisanym mu przestępstw. Nie kwestionując natomiast konieczności sprawowania przez oskarżonego M. J. opieki nad żoną, podnieść należy, iż okoliczność ta nie wyłącza możliwości popełnienia przez oskarżonego czynów, co do których stwierdzono jego winę.

Podnoszony przez obrońcę zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, w ocenie sądu apelacyjnego w realiach niniejszej sprawy, stanowi typową polemikę z ustaleniami sądu i dokonaną przez niego oceną materiału dowodowego, co do którego autor apelacji nie zdołał wykazać dowolności w rozumowaniu i dokonanej ocenie materiału dowodowego, ograniczając się w zasadzie do kwestionowania zeznań R. L., nie przedstawiając żadnych konkretnych argumentów (dowodów), które skutecznie byłyby w stanie podważyć wiarygodność tego dowodu.

Zmiana opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. J. w pkt 36 sentencji wyroku została spowodowana uchyleciem wyroku co do tego samego czynu wobec oskarżonego C. J. (czyn z pkt 26 sentencji wyroku).

Co do oskarżonego M. K. sąd apelacyjny z urzędu dokonał zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 68 sentencji wyroku i jego kwalifikacji prawnej, a było to związane z przedawnieniem zachowania, o którym mowa w art.

306 k.k. (fałszowanie znaków identyfikacyjnych). Przepięstwo to zagroźone jest karą do 3 lat pozbawienia wolności, a zatem przedawnienie karalności następuje z upływem 10 lat, jeżeli w ciągu 5 lat od jego popełnienia nastąpiło wszczęcie postępowania przeciwko osobie (art. 102 k.k.). Stwierdzenie przedawnienia, o którym mowa powyżej wiązało się z wymierzeniem za przypisany czyn nowej kary, uwzględniającej tą istotną okoliczność.

Mając na uwadze fakt, iż wydany wyrok, który funkcjonuje w obrocie prawnym powinien odpowiadać prawu i być kompatybilny z całością orzeczenia, sąd apelacyjny orzeczoną wobec oskarżonego M. K. karę grzywny za czyn przypisany w pkt 70 sentencji wyroku złagodził do 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł. (brak apelacji na niekorzyść oskarżonego). Wypada w tym miejscu odnotować, iż sąd meriti za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 70 sentencji wyroku wymierzył karę 100 stawek dziennych grzywny, podczas gdy łączną karę grzywny orzekł w wysokości 80 stawek dziennych, co stanowiło naruszenie przepisu art. 86§1 k.k.

Orzekając wobec oskarżonego M. K. łączne kary pozbawienia wolności oraz grzywny sąd odwoławczy kierował się tymi samymi regułami co sąd meriti.

Zważywszy na charakter czynów przypisanych oskarżonym oraz zastosowanie przy orzekaniu kary łącznej zasady częściowej absorpcji, orzeczonych wobec oskarżonych kar nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowe.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonych P. W. i M. W.

Apelacja co do P. W. zasługiwała na uwzględnienie, natomiast w odniesieniu do oskarżonego M. W. była oczywiście bezzasadna.

W pierwszej kolejności odnotować należy, iż sąd meriti ustalając winę oskarżonego P. W. w zakresie czynów przypisanych w/wym. w pkt 53 i 54 sentencji wyroku opierał się praktycznie wyłącznie na zeznaniach R. L.. Wystąpienie takiej sytuacji nakładało na sąd meriti obowiązek szczegółowego omówienia wyjaśnień R. L. w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Mimo obszerności pisemnych motywów wyroku i odniesienia się w nich do wielu bardzo istotnych kwestii, sąd okręgowy nie uczynił tego w wystarczający sposób w odniesieniu do czynów zarzucanych oskarżonemu P. W.. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż sąd I instancji nie dostrzegł zmiany wyjaśnień przez R. L. i należycie tej kwestii nie rozważył, kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów, zasadą obiektywizmu i tłumaczenia ewentualnych wątpliwości na korzyść oskarżonego (zobacz depozycje R. L. dotyczące czynu przypisanego oskarżonemu P. W. w pkt 53 sentencji wyroku k. 51, tom II/4/A; k. 153, tom II/4/B). Znamienne jest to, iż R. L. tłumaczył zmianę swoich wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczych pomyłką co do tonażu samochodu marki I., gdyż samochody o tonażu 8 i 10 ton wyglądają identycznie, jednakże zauważyć należy, iż zmiana w wyjaśnieniach R. L. dotyczy nie tylko rodzaju samochodu, ale także okoliczności jego nabycia i dalszego puszczenia go w obrót, a tego już ani R. L., ani sąd I instancji nie wyjaśnia.

Niezależnie od wystąpienia niewyjaśnionych przez sąd rozbieżności, przypisując oskarżonemu przestęstwo paserstwa umyślnego należy ponad wszelką wątpliwość ustalić, iż oskarżony mając świadomość pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego, rzecz tą nabywa, pomaga do jej zbycia, albo rzecz tą przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. W zakresie dotyczącym czynów przypisanych oskarżonemu P. W. w pkt 55 i 56 sentencji wyroku, sąd I instancji przy ustalaniu zamiaru towarzyszącego oskarżonemu P. W. opierał się na depozycjach R. L. oraz dokumentach dotyczących przedmiotowych pojazdów. Dokumenty te przede wszystkim dotyczyły dokonywanej odprawy celnej. W zaistniałej zatem sytuacji obowiązkiem sądu było umiejętne powiązanie osobowych źródeł dowodowych z nieosobowymi, nadając jednocześnie właściwego znaczenia opiniom sporządzonym przez biegłych i wykazanie, iż oskarżony przyjmując od nieustalonych osób samochód marki M. (...) oraz M. (...) miał świadomość pochodzenia ich z przestęstwa. Dostrzec należy, iż depozycje R. L. nie prowadzą jednoznacznie do wniosku, iż oskarżony P. W. miał świadomość pochodzenia tych samochodów z czynu zabronionego, albowiem treść wyjaśnień w/wym. wskazuje na to, iż są to jego przypuszczenia, a nie pewna wiedza.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż w tym zakresie wątpliwości miał również sąd I instancji, podnosząc w ustaleniach dotyczących czynu przypisanego w pkt 55 sentencji wyroku (zobacz: k. 4875 odw.), iż

P. W. wyposażył samochód marki M. (...) w części innego pojazdu tej samej marki prawdopodobnie kradzionego (podkreślenie S.A.).

Przyznać należy rację obrońcy oskarżonego P. W., iż w realiach niniejszej sprawy sąd okręgowy powinien dołożyć więcej staranności przy ocenie kwestii związanej ze sprzecznymi opiniami sporządzonymi przez biegłych A. M. i W. T. i w sytuacji, gdy owych sprzeczności nie udałoby się w sposób przekonujący usunąć, rozważyć powołanie innego biegłego (zobacz: art. 201 k.p.k.). Warto jednak pamiętać, iż sprzeczność między opiniami występuje wówczas, gdy z powodu jej wystąpienia nie można uznać kwestii wymagającej wiadomości specjalnych za ostatecznie rozstrzygniętą, czyli gdy żadnej z opinii nie można uznać za przekonującą i odpowiadającą wymaganiom procesowym stawianym opiniom (T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania – komentarz, Kraków 1998r.,s. 412; zobacz także wyrok SN z 29 grudnia 1977 r., Rw 418/77, OSNKW 1978, z. 2–3, poz. 31).

Odnosząc się bezpośrednio do apelacji obrońcy oskarżonego M. W., przede wszystkim należy podkreślić, iż autor apelacji nie dostarczył żadnych racjonalnych argumentów, które mogłyby skutkować zmianą, ewentualnie uchyleniem zaskarżonego wyroku w odniesieniu do w/wym. oskarżonego. Ustalając winę oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępstw sąd I instancji wprawdzie opierał się na zeznaniach R. L., ale w tym wypadku sąd I instancji rozważył wszystkie istotne okoliczności i w efekcie dokonana ocena tych zeznań miała charakter swobodny a nie dowolny, a zatem korzystała z ochrony przewidzianej przepisem art. 7 k.p.k.

W ocenie sądu apelacyjnego autor apelacji niezasadnie podnosił zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, a polegający na przyjęciu, iż sporządzona między stronami umowa o charakterze cywilno – prawnym, jaką jest umowa komisju, obliguje każdorazowo komisanta do przyjęcia i fizycznego przechowywania przedmiotu umowy. Gdy weźmie się pod uwagę okoliczności zdarzenia niewątpliwie należy przyznać rację sądowi okręgowemu. Już chociażby z zeznań P. K. oraz J. R. (właścicieli auto – komisów) wynika, iż nie jest możliwa sytuacja, w której z formalnego punktu widzenia pojazd wstawiony jest do komisju, a faktycznie klient korzysta z tego pojazdu i jest nadal w jego posiadaniu. Podobnie także świadek A. K. zeznała, że gdyby bank posiadał wiedzę o zaistnieniu takiej sytuacji jak wyżej, to niewątpliwie wzbudziłoby to podejrzenie banku, a to dlatego, iż w przypadku, gdy umowa komisjowa poprzedza udzielenie kredytu na zakup samochodu, pracownicy banku nie oglądali pojazdów, lecz podejmowali decyzje kredytowe w oparciu o przedstawioną przez komis dokumentację.

Argumentacja sądu meriti przedstawiona co do czynów przypisanych oskarżonemu M. W. (zobacz: k. 4964 – 4965) spotkała się z pełną akceptacją sądu II instancji. W tym stanie rzeczy nie ma potrzeby ponownego jej przytaczania w treści niniejszego uzasadnienia.

Także orzeczona wobec oskarżonego M. W. kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności, zwłaszcza gdy dostrzeże się, iż wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zostało przez sąd meriti warunkowo zawieszona.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonych: D. Z., K. K., G. Z., J. Z. i M. D.

Z uwagi na to, iż podstawowym źródłem dowodowym wobec wszystkich oskarżonych są zeznania R. L., już na wstępie należy podkreślić, iż sąd apelacyjny co do zasady nie dopatrył się błędu w ocenie zeznań tegoż świadka i w konsekwencji nie można powiedzieć, iż ocena zeznań w/wym. miała charakter dowolny. Wręcz przeciwnie sąd II instancji wyraża pogląd, iż zeznania w/wym. zostały ocenione przez sąd I instancji zgodnie z dyrektywami zasady swobodnej oceny dowodów. Mając na uwadze to, iż kwestią tą zajmował się sąd apelacyjny na wstępie swoich rozważań, podobnie zresztą jak i zagadnieniem związanym z przyjęciem zorganizowanej grupy przestępczej, zdaniem sądu apelacyjnego nie ma potrzeby przytaczania ponownie tych samych argumentów, skoro zostało to już uczynione w niniejszym uzasadnieniu, a przytoczona tam argumentacja zachowuje pełną aktualność w odniesieniu do omawianej obecnie apelacji (por. także przytoczoną argumentację przy okazji omawiania apelacji obrońcy oskarżonego C. J.).

Niewątpliwie fakt, iż świadek był wcześniej karany za składanie fałszywych zeznań, którą to okoliczność podnosi obrońca oskarżonych w stosunku do R. L., sprawia iż sąd do takich zeznań powinien podejść z dużą dozą ostrożności. Lektura akt sprawy wskazuje na to, iż najpierw w stadium postępowania przygotowawczego, a następnie sądowego

powołane do tego organy procesowe dokonywały weryfikacji zeznań R. L., które w znacznej części znajdują potwierdzenie nie tylko w osobowych, ale również w nieosobowych źródłach dowodowych (była o tym mowa wcześniej). Wprawdzie uzasadnienie wyroku stanowi swego rodzaju relację z procesu myślowego sądu orzekającego w konkretnej sprawie, to jednak brak w uzasadnieniu wyraźnego zapisu, iż przy ocenie zeznań R. L. sąd uwzględnił także okoliczność, iż był on karany za składanie fałszywych zeznań, nie może spowodować przyjęcie, iż sąd okręgowy dokonał w sposób dowolny oceny zgromadzonego materiału dowodowego, gdyż zupełnie co innego wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Obszerność sprawy sprawiła jednak, iż w odniesieniu do niektórych przypisanych czynów brak jest należytego uzasadnienia wydanego rozstrzygnięcia, co powoduje, iż w tych sytuacjach zachodził realny brak możliwości dokonania rzetelnej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. Jednakże w odniesieniu do przeważającej części przypisanych czynów uzasadnienie orzeczenia odpowiada wymogom art. 424 k.p.k.

Odnosząc się do apelacji dotyczącej już bezpośrednio oskarżonego D. Z. należy stwierdzić, iż zasługuje ona na częściowe uwzględnienie, w konsekwencji czego zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu w zakresie dotyczącym czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 45,46 i 49 sentencji wyroku oraz częściowej zmianie, co było wynikiem przedawnienia karalności przestępstwa określonego w art. 258§1 k.k.

W zakresie dotyczącym czynu przypisanego oskarżonemu D. Z. warto odnotować, iż wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego zgromadzony materiał dowodowy i jego ocena dokonana przez sąd okręgowy nie nasuwa nawet cienia wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego w przypisanym mu przestępstwie usiłowania rozboju na osobie P. K.. W pierwszym rzędzie warto wspomnieć o czynności okazania pokrzywdzonemu P. K. oskarżonego D. Z. (zobacz: k. 60 – 62, tom II/29/A). Omawiając tę czynność procesową należy mieć na uwadze, iż okazanie to zostało przeprowadzone dopiero 11.01.2007r., a więc prawie pięć lat od zdarzenia. Podczas tego okazania pokrzywdzony w początkowej jego fazie chociaż wskazał na oskarżonego, to jednak nie rozpoznał go w sposób nie budzący wątpliwości, ostatecznie jednak nie miał wątpliwości co do tego, iż D. Z. był obecny na miejscu zdarzenia podczas drugiej jego fazy. W tym zakresie istotne są także zeznania R. L., który podał, iż do agencji towarzyskiej (...) w Ł. zawiózł, m. in. oskarżonego D. Z., który wszedł do środka, po czym wyszedł na chwilę mówiąc do L., iż w agencji doszło do awantury, którą sprowokował J., co koresponduje z przeprowadzonym okazaniem oskarżonego pokrzywdzonemu (była o tym mowa wcześniej).

Wprawdzie świadek P. K. w trakcie jednego z przesłuchań w stadium postępowania przygotowawczego podał, iż nie jest w stanie rozpoznać napastników, to jednak na rozprawie w dniu 08.06.2009r., (k. 2161, tom XII sąd.) okoliczność tą w przekonujący sposób wyjaśnił podając, iż uczynił tak dlatego, że miał już tej sprawy dosyć i chciał jak to sam określił „zakończyć tą farsę”. Słowa te nie są bez pokrycia gdy dostrzeże się fakt, iż prokurator postanowieniem z dnia 18.11.2002r. wydanym w sprawie 1Ds 1394/02 umorzył postępowanie jakie toczyło się wobec W. M. z uwagi na brak dostatecznych dowodów winy mimo, że pokrzywdzony P. K. podczas okazania w dniu 26.02.2002r. bez żadnych wątpliwości rozpoznał W. M. (zobacz: k. 23, tom IV/2/A).

Przyznać natomiast należy rację obrońcy oskarżonego co do zasadności zarzutów podnoszonych odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu D. Z. w pkt 45, 46 i 49 sentencji wyroku,

Skazując oskarżonego D. Z. za czyny przypisane w pkt 45 i 46 sentencji wyroku sąd I instancji opierał się przede wszystkim na depozycjach R. L. oraz M. A.. Drugi z nich w depozycjach swoich przywołanych przez sąd meriti nie wskazał wcale na oskarżonego D. Z. jako na współsprawcę obu przypisanych mu przestępstw. M. A. przyznając się do zarzucanych mu czynów podał, iż w momencie gdy on „załatwiał” kredyt pod bank podjechał J. z mężczyzną, który do nich nie podchodził i nie byłby go w stanie rozpoznać. Z wyjaśnień A. wynika także, iż (...) (C. J.) polecił mu zgłosić kradzież samochodu na policji. Znamienne jest to, iż M. A. w swoich wyjaśnieniach nie wskazuje na sprawstwo oskarżonego Z.. Wprawdzie Rober L. w depozycjach swoich wskazywał na oskarżonego D. Z. (zobacz: k. 169, tom II/4/A), ale sąd meriti nie podjął próby wyjaśnienia skąd L. miał taką wiedzę. Wyjaśnienie tej istotnej okoliczności pozwoliłoby sądowi apelacyjnemu dokonać rzetelnej kontroli instancyjnej. Przyznać należy rację obrońcy, iż przywoływane przez sąd I instancji okoliczności, iż oskarżony pomagał przy naprawie przedmiotowego samochodu,

użytkował go, odbierał nadwyżki uzyskanego odszkodowania, nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do uznania, że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z C. J. i M. A. w celu uzyskania kredytu przedłożył dokumenty poświadczające nieprawdę co do autentyczności nabycia samochodu M. (...) w systemie kredytowym oraz, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził towarzystwo ubezpieczeniowe do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wprowadzenie w błąd co do kradzieży samochodu, zwłaszcza iż żaden powołany przez sąd okręgowy dowód bezpośrednio na to nie wskazywał, zaś uzasadnienie zaskarżonego wyroku w tym zakresie nie zawiera pogłębionej analizy. Sam bowiem fakt, iż oskarżony pomagał przy naprawie przedmiotowego samochodu nie może przesądzić o przypisaniu oskarżonemu zarzucanego czynu, albowiem takie zachowanie nie realizowało znamion czynu zabronionego.

Konkludując niniejsze rozważania wskazać należy, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym czynów przepisanych oskarżonemu D. Z. nie odpowiada wymogom formalnym, co stanowi naruszenie art. 424 k.p.k., gdyż nie wskazuje na istnienie znamion czynu zabronionego, a ponadto nie zawiera pogłębionej analizy materiału dowodowego.

W zakresie dotyczącym czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 49 sentencji wyroku trudno jest przyjąć, iż przypisane oskarżonemu przestępstwo polegające na nieumyślnym paserstwie płytek ceramicznych popełnione zostało w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, skoro grupa, o której mowa w przedmiotowej sprawie miała inny cel działania (zobacz także rozważania sądu dotyczące apelacji obrońcy oskarżonego C. J.). Niezależnie jednak od tego w zaistniałych realiach dowodowych jako co najmniej wątpliwe należy uznać przyjęcie, iż D. Z. w porozumieniu z C. J. nabył od R. L. płytki ceramiczne o wartości co najmniej 12.000 zł. Ustalenia faktyczne w tym zakresie sąd meriti oparł wyłącznie na depozycjach R. L. (zobacz: k. 201, tom II/4/A). Z depozycji R. L. wynika, iż przedmiotowe płytki kupił od niego C. J., a zatem oskarżonemu D. Z. można byłoby co najwyżej przypisać nieumyślne paserstwo odkupionych od oskarżonego J. płytek. Sąd meriti nie ustalił jednak daty nabycia płytek, a zatem brak jest podstaw do wydania wyroku reformatoryjnego, gdyż sąd apelacyjny w oparciu o zgromadzony i ujawniony w trakcie przewodu sądowego materiał dowodowy, nie jest w stanie dokładnie ustalić owej daty, a jej w miarę dokładne ustalenie, z uwagi na możliwość przedawnienia karalności, jest bardzo istotne.

Konsekwencją tego, iż przestępstwo nieumyślnego paserstwa płytek, gdyby nawet w efekcie zostało przypisane oskarżonemu, to i tak nie byłoby popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, jest przyjęcie, iż oskarżony D. Z. działał w jej strukturach od 2000r. do 25.02.2002r., albowiem materiał dowodowy jaki został zgromadzony w niniejszej sprawie nie dostarcza jednoznacznych i nie budzących żadnych wątpliwości dowodów działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej ponad przyjęty przez sąd apelacyjny okres. W tym stanie rzeczy przyjęcie należało (co też zostało uczynione), iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt 15 wyroku od 2000r. do 25.02.2002r. i w związku z tym uchylnie zaskarżony wyrok w pkt 15 w zakresie dotyczącym oskarżonego D. Z. i na podstawie art. 17§1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności w tej części umarzone, zaś kosztami sądowymi obciążono Skarb Państwa (zobacz także w tym zakresie rozważania sądu odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego C. J.). Następstwem tego było wyeliminowanie z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 44, 47, 48 i 50 sentencji wyroku, iż oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary przepis art. 65 k.k. i wymierzenie oskarżonemu nowych kary pozbawienia wolności, uwzględniając tą okoliczność przy ustalaniu ich wymiaru, i tak wymierzono oskarżonemu D. Z. następujące kary:

- za czyn przypisany w pkt 44 wyroku - 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;
- za czyn przypisany w pkt 47 wyroku - 1 (jeden) rok pozbawienia wolności;
- za czyn przypisany w pkt 48 wyroku - 1 (jeden) rok pozbawienia wolności;
- za czyn przypisany w pkt 50 wyroku - 1 (jeden) rok pozbawienia wolności;

Zmiana opisu czynu przypisanego oskarżonemu D. Z. w pkt 44 sentencji wyroku (usiłowanie rozboju na osobie P. K.) została spowodowana uchycieniem wyroku co do tego samego czynu wobec oskarżonego C. J. (czyn z pkt 26 sentencji wyroku).

Zmiana kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 47 sentencji wyroku, poprzez zastąpienie w podstawie prawnej skazania art. 18§1 k.k. przepisem art. 18§2 k.k., była spowodowana tym, aby opis czynu był adekwatny do przyjętej kwalifikacji prawnej, zwłaszcza iż korekty tej dokonano na korzyść oskarżonego D. Z..

W ocenie sądu apelacyjnego nie było podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego D. Z. w zakresie dotyczącym czynów z pkt 47 i 48 sentencji wyroku. Wbrew twierdzeniom obrońcy nie ma podstaw do kwestionowania zasadności tych zarzutów. Zauważyć należy bowiem, iż z zeznań R. L. (zobacz k. 175 – 176, tom II/4/A) jednoznacznie wynika, iż odnośnie karoserii samochodu M. (...) odprawy dokonał celnik (...), wpisując iż samochód posiada silnik i skrzynię biegów za co dał mu 800 zł., zaś pieniądze na łapówkę dla celnika otrzymał od D. Z.. Podobnie także wcześniej rzeczoznawca K. wydał opinię co do uszkodzeń tego samochodu, za co wręczył mu także łapówkę, a pieniądze na nią otrzymał również od oskarżonego D. Z.. W tym stanie rzeczy nie może być wątpliwości, iż sąd meriti zasadnie przypisał oskarżonemu czyny, o których mowa w pkt 47 i 48 sentencji wyroku.

W ocenie sądu apelacyjnego brak jest podstaw do przyjęcia, iż czyny przypisane oskarżonemu w pkt 47 i 48 wyroku stanowią jedno przestępstwo, albowiem ponad wszelką wątpliwość mamy tutaj do czynienia z dwoma, a nie z jedną czynnością sprawczą. Pierwsza polegająca na podżeganiu rzeczoznawcy samochodowego wspólnie i w porozumieniu z R. L. i C. J., zaś druga polegająca na udzieleniu korzyści majątkowej celnikowi P. G., działając wspólnie i w porozumieniu z tymi samymi osobami.

Orzekając wobec oskarżonego karę łączną sąd apelacyjny brał pod uwagę te same okoliczności co sąd I instancji, stosując przy orzekaniu łącznej kary pozbawienia wolności te same reguły.

Zważywszy na charakter czynów przypisanych oskarżonemu w żadnym wypadku nie można uznać, iż orzeczone wobec oskarżonego kary zarówno za poszczególne czyny jak i kara łączna nosi cechy rażącej niewspółmierności w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k., a zatem podnoszony przez obrońcę oskarżonego D. Z. zarzut rażącej niewspółmierności kary nie zasługuje na uwzględnienie, zwłaszcza iż kary zostały orzeczone w zasadzie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Na uwzględnienie zasługiwała apelacja obrońcy oskarżonego K. K. co do czynów, o których mowa w pkt 77 i 78 sentencji wyroku. Z powołanych przez sąd meriti przy ustaleniu stanu faktycznego dotyczących w/wym. czynów depozycji R. L. oraz G. G. nie wynika wprost, aby oskarżony K. K. miał nie tylko świadomość, ale także zamiar popełnienia wspólnie i w porozumieniu z R. L. przestępstwa podżegania rzeczoznawcy samochodowego do poświadczenia nieprawdy, co do stanu technicznego samochodu P. (...), a także przestępstwa udzielenia korzyści majątkowej celnikowi P. G. w celu skłonienia go do naruszenia prawa, polegającego na nierzetelnej weryfikacji dokumentów i towarów przy odprawie celnej karoserii samochodu P. (...). Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia, nie ulega wątpliwości, iż dla ewentualnego przypisania oskarżonemu K. K. popełnienia obu przestępstw, nie wystarcza powołać się, jak uczynił to sąd meriti, na omawiane osobowe źródła dowodowe, konieczne jest bowiem przeprowadzenie w tym zakresie pogłębionych rozważań, uwzględniając jednocześnie okoliczności niniejszej sprawy oraz nieosobowe źródła dowodowe. Innymi słowy odnośnie czynów z pkt 77 i 78 sentencji wyroku przypisanych oskarżonemu K. K. sąd I instancji dopuści obrazy art. 424 k.p.k. i to w sposób, który całkiem realnie mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, albowiem sąd meriti nie wykazał, iż oskarżony zachowaniem swoim zrealizował znamiona czynów przypisanych.

Podobna sytuacja jest także w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu K. K. w pkt 80 sentencji wyroku. Aby bowiem przypisać skutecznie oskarżonemu K. K. przestępstwo oszustwa, sąd I instancji winien wykazać, czego nie uczyniono, iż oskarżony już w momencie zawierania umowy kredytowej z bankiem, przez B. Z., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i B. Z. miał zamiar uzyskać korzyść majątkową poprzez uzyskanie kredytu, wprowadzając w

błąd bank co do autentyczności transakcji nabycia przez B. Z. samochodu i niespłacenia kredytu, podczas gdy z ustaleń sądu okręgowego wynika, iż M. K., który zgodnie z ustaleniami miał spłacać kredyt zaciągnięty na samochód za B. Z., przestał to czynić z uwagi na powstałe problemy finansowe. Z takich ustaleń wynika, iż omawiany tutaj zamiar jeżeli w ogóle powstał po stronie oskarżonego, to znacznie później niż moment zawarcia umowy kredytowej z bankiem. W zaistniałej sytuacji obowiązkiem sądu meriti było dokładne rozważenie materiału dowodowego zarówno pod kontem zamiaru popełnienia przez oskarżonego K. K. przestępstwa z art. 286§1 k.k. (oszustwo), ale także przestępstwa z art. 297§1 k.k. (oszustwo kredytowe). Konstatując stwierdzić należy, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku również i w tym zakresie nie odpowiada warunkom formalnym z przepisu art. 424 k.p.k., co sprawia iż niemożliwa jest rzetelna kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku. Warto nadmienić, iż w zakresie zamiaru jaki towarzyszył oskarżonemu K. K. znamienne są depozycje R. L. (zobacz: k. 96, tom II/4/A). Ustalając stan faktyczny, a następnie prowadząc rozważania odnośnie subsumcji nie jest wystarczające jednak powołanie się tylko na określone źródło dowodowe. Sąd meriti powinien przedstawić tok swojego rozumowania, który doprowadził go do wyciągnięcia wniosku, iż faktycznie oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu. Brak przedstawienia w uzasadnieniu owego toku rozumowania pozbawia sąd odwoławczy dokonania kontroli instancyjnej, co w konsekwencji powoduje, iż rozstrzygnięcie takie należy uchylić a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania, skoro nie poddaje się kontroli odwoławczej.

Mając powyższe rozważania na uwadze sąd apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynów przypisanych oskarżonemu K. K. w pkt 77, 78 i 80 sentencji wyroku i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Prawidłowe natomiast są ustalenia sądu, ocena materiału dowodowego oraz pisemne motywy wyroku w zakresie dotyczącym czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 79 i 81 sentencji wyroku. Również orzeczone za te czyny kary nie noszą cech rażącej niewspółmierności, zwłaszcza iż kary orzeczone zostały w zasadzie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

W ocenie sądu apelacyjnego nie ma również wątpliwości co do słuszności skazania oskarżonej M. D. za przypisane jej w pkt 188 sentencji wyroku przestępstwo oszustwa. Także i w tym wypadku orzeczona kara za przypisany czyn nie nosi znamion rażącej niewspółmierności, zwłaszcza iż jej wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres próby tylko 3 lat.

Wbrew sugestiom płynącym z apelacji, w ocenie sądu II instancji, nie można skutecznie zarzucać wyrokowi w zakresie czynów przypisanych oskarżonym K. K. i M. D. odpowiednio w pkt 81 i 188 sentencji wyroku naruszenia wskazanych w apelacji przepisów postępowania poprzez dowolną ocenę wyjaśnień K. K. oraz M. D.. Apelacja w tym zakresie ma charakter polemiczny, gdyż nie zawiera żadnych racjonalnych argumentów pozwalających skutecznie wzruszyć ustalenia oraz ocenę materiału dowodowego dokonaną w tym zakresie przez sąd I instancji. Tok rozumowania sądu meriti w tym zakresie zyskuje pełną akceptację sądu II instancji, a zatem nie ma potrzeby jej ponownego przytaczania w niniejszym uzasadnieniu. Wypada jedynie nadmienić, iż za prawidłowością poczynionych ustaleń przemawia logika następujących po sobie faktów. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż oskarżona M. D. była w ciąży. Wymogiem uzyskania zaś stosownych świadczeń z tym związanych było pozostawanie przez oskarżoną w stosunku pracy. Znamienne jest także to, iż M. D. była konkubina K. K., który namówił R. L. do pozornego zatrudnienia swojej konkubiny, a w zamian za to miał nalegać na spłatę długu, jaki wobec niego miał R. L.. Niezależnie od tego przyjęte przez sąd ustalenia znajdują oparcie w depozycjach R. L., którego z kolei zeznania korespondują z zeznaniami pracowników firmy (...), którzy jak podali nigdy nie widzieli, aby na terenie firmy zatrudniona była kobieta w charakterze pracownika biurowego, czy handlowca. Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważył także kwestię związaną z ewentualną możliwością zatrudnienia M. D. przez K. K. i przyczyn z powodu których nie było to dla K. K. korzystne, a zatem sąd meriti dokonał swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i w konsekwencji ocenie tej nie można skutecznie zarzucać dowolności.

Nie ma także podstaw do tego aby skutecznie kwestionować zasadność przypisania oskarżonemu K. K. czynu z pkt 79 sentencji wyroku. Jak trafnie przyjął w tym zakresie sąd meriti o tym, iż oskarżony K. K. miał

świadomość przestępczego charakteru podejmowanych działań świadczą chociażby niektóre stwierdzenia zawarte w jego wyjaśnieniach z rozprawy (zobacz trafne uwagi zawarte w uzasadnieniu sądu meriti: k. 4961 odw.).

Wymierzając oskarżonemu K. K. karę łączną za przestępstwa będące w zbiegi realnym sąd apelacyjny kierował się tymi samymi regułami co sąd meriti, orzekając ją w wymiarze 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych w zakresie dotyczącym oskarżonych J. Z. i G. Z. stwierdzić należy, iż nie zasługują one na uwzględnienie. Podobnie jak i w przypadku oskarżonej M. D., także i w odniesieniu do w/wym. oskarżonych stwierdzić należy, iż logika następujących po sobie faktów oraz okoliczności sprawy wskazują jednoznacznie, iż oskarżeni dopuścili się przypisanych im przestępstw i nie może co do tego być nawet cienia wątpliwości.

Rolą obrony jest szerzenie wątpliwości mających skutkować wnikliwszą analizą materiału dowodowego i doprowadzenie do jak najpełniejszego wyeliminowania występujących w nim niezgodności. W razie braku możliwości ich usunięcia, zgodnie z zasadą in dubio pro reo oraz domniemaniem niewinności oskarżonego, wynikiem działania obrony będzie rozstrzygnięcie nieusuniętych sprzeczności na korzyść oskarżonego. W przedmiotowej sprawie jednakże wątpliwości podnoszone przez obrońcę odnośnie czynów przypisanych oskarżonym G. Z. i J. Z. nie są wątpliwościami w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k.

Z zeznań R. L. wprost wynika, iż G. Z. działając z nim wspólnie i w porozumieniu miał świadomość oraz zamiar podżegania rzeczoznawcy samochodowego do poświadczenia nieprawdy w wydanej przez niego opinii dotyczącej stanu technicznego samochodu marki M. w zamian za uzyskanie korzyści majątkowej oraz udzielenia korzyści majątkowej celnikowi P. G.. G. Z. świadomością oraz zamiarem swoim jak wskazują zeznania R. L. obejmował także fakt, iż nabyty od C. J. samochód marki M. pochodził z przestępstwa (czyn przypisany oskarżonemu w pkt 126 sentencji wyroku), zwłaszcza M. M. przerobił w tym samochodzie numery identyfikacyjne, czego oskarżony miał pełną świadomość.

Odnośnie natomiast czynów przypisanych G. Z. i J. Z. odpowiednio w pkt 128 i 184 sentencji wyroku rozważania sąd meriti są pełne i w ocenie sądu apelacyjnego nie wymagają uzupełnienia. W tym stanie rzeczy nie ma potrzeby ponownego przytaczania tych samych argumentów, skoro uczynił to w prawidłowy sposób sąd I instancji, a tok rozumowania sądu meriti spotkał się z akceptacją sądu odwoławczego.

Orzeczone wobec oskarżonych G. Z. i J. Z. kary nie noszą cech rażącej surowości, gdyż nie tylko zostały orzeczone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, ale ponadto ich wykonanie zostało warunkowo zawieszona.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego S. J.

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługuje na częściowe uwzględnienie. Przede wszystkim dostrzec należy, iż poczynione przez sąd meriti ustalenia faktyczne odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 61 sentencji wyroku nie odpowiadają przyjętej kwalifikacji prawnej w podstawie skazania. Okoliczność ta jest już wystarczająca do uchylenia orzeczenia w części dotyczącej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 61 wyroku. Poczynione bowiem przez sąd meriti ustalenia faktyczne wcale nie wskazują na przypisane oskarżonemu przestępstwo paserstwa samochodu V. (...). Niezależnie od tego odnotować należy, iż brak jest należytych rozważań sądu meriti co do przyjętej kwalifikacji i sprawstwa oskarżonego, co pozbawia sąd odwoławczy możliwości dokonania rzetelnej kontroli instancyjnej tej części orzeczenia.

Mając powyższe rozważania na uwadze sąd apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu przypisanego oskarżonemu S. J. w pkt 61 sentencji zaskarżonego wyroku i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Zgodnie z treścią art. 101§1 pkt 4 k.k. karalność czynów zagrożonych karą pozbawienia wolności do 3 lat, wynosi 5 lat. Jeżeli jednak w okresie tym wszczęto postępowanie in personam karalność popełnionego przestępstwa następuje z upływem 5 lat od zakończenia wspomnianego wcześniej okresu, a zatem z upływem 10 lat licząc od momentu popełnienia czynu przestępnego. Warto wspomnieć, iż zgodnie z treścią art. 4§1 k.k. jeżeli w czasie czynu obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W czasie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 258§1 k.k. przestępstwo to było zagrożone karą do 3 lat pozbawienia wolności. Wynika więc z tego, iż przedawnienie karalności przestępstwa dotyczącego działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nastąpiło 3 kwietnia 2012r. (zobacz także rozważania dotyczące apelacji obrońcy oskarżonego C. J.).

W tym stanie rzeczy należało uchylić zaskarżony wyrok w pkt 15 w zakresie dotyczącym oskarżonego S. J. i na podstawie art. 17§1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności umorzyć, zaś kosztami sądowymi obciążyć Skarb Państwa (argument z art. 632 pkt 2 k.p.k.).

Konsekwencją tego było wyeliminowanie z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 59 i 60 sentencji wyroku, iż oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary przepis art. 65 k.k. i wymierzenie oskarżonemu nowych kar, uwzględniając tą okoliczność przy ustalaniu ich wymiaru, i tak wymierzono oskarżonemu następujące kary:

- za czyn przypisany w pkt 59 - 2 (dwa) lata i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;
- za czyn przypisany w pkt 60 wyroku - 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności.

Zmiana opisu czynu przypisanego oskarżonemu S. J. w pkt 59 sentencji wyroku (usiłowanie rozboju na osobie P. K.) została spowodowana uchyleniem wyroku co do tego czynu wobec oskarżonego C. J. (czyn z pkt 26 sentencji wyroku).

W zakresie dotyczącym czynów przepisanych oskarżonemu w pkt 59 i 60 apelacja obrońcy oskarżonego jawi się jako typowa polemika z prawidłowymi ustaleniami oraz oceną materiału dowodowego dokonaną przez sąd meriti. Odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 59 sentencji zaskarżonego wyroku, wbrew sugestii obrońcy płynącej z postawionych zarzutów, zgromadzone dowody nie pozostawiają najmniejszej nawet wątpliwości co do winy oskarżonego. Wprawdzie pokrzywdzony P. K. podczas okazania, które miało miejsce ponad pięć lat po zdarzeniu, miał pewne wątpliwości przy rozpoznaniu oskarżonego S. J. jako jednego ze współsprawców (zobacz protokół okazania: k. 35-37, tom II/27), to jednak już R. L. bez najmniejszej nawet wątpliwości wskazał na w/wym. oskarżonego jako na jedną z osób, która krytycznego dnia była w agencji towarzyskiej (...) w czasie, w którym usiłowano dokonać rozboju na pokrzywdzonym P. K..

Nie ulega także wątpliwości, iż sam fakt obecności oskarżonego S. J. na miejscu zdarzenia i akceptowanie czynności sprawczych dokonywanych przez pozostałych współoskarżonych oraz obejmowanie ich swoim zamiarem, na co jednoznacznie wskazuje brak jakiegokolwiek przeciwdziałania ze strony oskarżonego zachowaniu pozostałych osób lub chociażby zmanifestowania tego poprzez opuszczenie miejsca zdarzenia i nie utożsamiania się z napastnikami, jest wystarczające do przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. Nie można bowiem przyjąć, iż oskarżony był jedynie biernym i przypadkowym obserwatorem zdarzenia, skoro przybył wezwany na miejsce zdarzenia w towarzystwie innych mężczyzn. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest bowiem konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała niejako własnoręcznie znamię czynu zabronionego, zwane w teorii prawa czynnością czasownikową, lecz wystarcza, że osoba taka - dążąc do realizacji zaplanowanego wspólnie czynu - działa w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając co najmniej bezpośrednio sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego celu (wyrok SN z dnia 19.06.1978r., I KR 120/78, OSNKW 1978r., z. 10, poz. 110).

Podobnie także, w ocenie sądu apelacyjnego, nie budzi żadnych wątpliwości sprawstwo oskarżonego w zakresie dotyczącym czynu przypisanego S. J. w pkt 60 sentencji wyroku. Z depozycji R. L. wynika, iż przedmiotowy samochód

F. (...) został przyprowadzony do niego przez M. J. i S. J., co w efekcie pozwoliło przypisać oskarżonemu J. popełnienie przestępstwa paserstwa umyślnego, albowiem okoliczności i cel w jakim samochód został dostarczony R. L. (uzbrojenie posiadanej przez niego karoserii) jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony S. J. musiał mieć co najmniej świadomość pochodzenia tego samochodu z przestępstwa. W realiach dowodowych niniejszej sprawy nie było natomiast podstaw, co trafnie zauważył także sąd I instancji, aby oskarżonemu S. J. przypisać przestępstwo kradzieży tego samochodu.

Orzekając karę łączną za przestępstwa będące w zbiegu realnym sąd II instancji kierował się tymi samymi zasadami co sąd meriti (zastosowano mianowicie zasadę częściowej absorpcji).

Zważywszy na to, iż oskarżonemu zostały wymierzone za przypisane przestępstwa kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zaś przy orzekaniu kary łącznej zastosowano zasadę częściowej absorpcji, nie można powiedzieć aby orzeczone wobec oskarżonego zarówno kary za poszczególne czyny, jak i kara łączna miały cechę rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., co uzasadniałoby orzeczenie jej w niższym wymiarze.

Odnosnie apelacji obrońców oskarżonego D. G.

Apelacja obrońców oskarżonego zasługiwała na częściowe uwzględnienie, co w efekcie skutkowało częściowym uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji (dotyczy czynów opisanych w pkt 86, 107 i 108 komparycji zaskarżonego wyroku) oraz złagodzeniem kary wymierzonej oskarżonemu za czyn przypisany w pkt 15 sentencji zaskarżonego wyroku.

Uchylenie wyroku co do czynów, o których mowa jest w pkt 86 i 108 komparycji wyroku jest spowodowana brakiem należytego uzasadnienia zapadłego rozstrzygnięcia. Dotyczy to zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny materiału dowodowego i subsumcji. Brak natomiast prawidłowego uzasadnienia wyroku co do tych czynów, które odpowiadałoby wymogom przepisu art. 424 k.p.k. uniemożliwia sądowi II instancji dokonanie rzetelnej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia w zakresie dotyczącym czynów, o których mowa w pkt 86 i 108 komparycji wyroku. Poznanie toku rozumowania sądu meriti jest niezbędne do jego oceny i wyciągnięcia wniosku co trafności tego rozumowania. Aby jednak sąd odwoławczy mógł sprostać temu oczekiwaniu uzasadnienie musi odpowiadać wymaganiom przepisu art. 424 k.p.k.

Uchylenie natomiast wyroku co do czynu z pkt 107 komparycji zaskarżonego wyroku było spowodowane istniejącą sprzecznością pomiędzy opisem czynu, a przyjętą kwalifikacją prawną. Opis czynu przypisanego oskarżonemu wskazuje bowiem na popełnienie przez w/wym. przestępstwa paserstwa, zaś przyjęta przez sąd I instancji kwalifikacja prawna wskazuje na pomocnictwo do oszustwa. Nadmienić ponadto należy, iż opis czynu jednoznacznie nie określa na czym owo pomocnictwo do oszustwa miałyby polegać. Prawidłowość kwalifikacji prawnej ma duże znaczenie dla oskarżonego zwłaszcza gdy dostrzeże się, iż przestępstwo paserstwa zagrożone jest niższą karą niż pomocnictwo do oszustwa.

Niewątpliwie także karę jaka została orzeczona wobec oskarżonego D. G. za przestępstwo z art. 258§1 k.k. w wymiarze aż 2 lat pozbawienia wolności należy uznać za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynikają żadne okoliczności, których wystąpienie uzasadniałoby tak surowe potraktowanie oskarżonego, zważywszy iż pozostałym oskarżonym, będącym w podobnej sytuacji, sąd I instancji orzekł znacznie łagodniejsze kary pozbawienia wolności. W tym stanie rzeczy należało uwzględnić apelację obrońców i orzeczoną karę wobec oskarżonego za czyn przypisany w pkt 15 sentencji wyroku (wyczerpujący dyspozycję art. 258§1 k.k.) złagodzić do 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności, co sprawia iż wyrok w ten sposób staje się wewnątrznie sprawiedliwy.

Z opisu czynu, o którym mowa w pkt 125 komparycji wyroku, a przypisanego w pkt 95 sentencji zaskarżonego wyroku, należało wyeliminować kwestie dotyczące działania przez oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa, skoro przepis art. 64§1 k.k. nie został przyjęty przez sąd meriti w podstawie skazania.

Wymierzając oskarżonemu D. G. łączną karę pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny sąd apelacyjny brał pod uwagę te same reguły co sąd I instancji stosując zasadę częściowej absorpcji.

Podnoszony natomiast przez obrońców oskarżonych zarzut obrazy prawa materialnego wobec uznania, iż oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał dyspozycję art. 258§1 k.k., podczas gdy w ocenie obrońców nie było podstaw do przypisania oskarżonemu D. G. tego przestępstwa, nie zasługiwał na uwzględnienie. Odnośnie zasadności przypisania oskarżonemu działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258§1 k.k. aktualne są rozważania sądu zawarte we wstępnej części niniejszych rozważań i nie ma potrzeby przetaczania ich ponownie. Można jedynie odnotować, iż wprawdzie jak podaje to oskarżony, osoby które chciały się „pozbyć” samochodów i zwracały się z tym do niego były przypadkowe, ale już nie były przypadkowe osoby, które podejmowały dalsze działania związane z ukryciem tych pojazdów, zmianą ich „tożsamości” itp., lecz były to osoby znane oskarżonemu, oczekujące na taką sposobność i ze sobą powiązane, gdyż każda z nich specjalizowała się w pewnym „wycinku” przestępczego procederu, zaś od współdziałania kilku z nich zależał końcowy efekt, jakim zwykle było zalegalizowanie samochodu pochodzącego z przestępstwa.

Słusznie postąpił także sąd meriti nie stosując wobec oskarżonego D. G. dobrodziejstwa związanego z nadzwyczajnym złagodzeniem kary w oparciu o art. 60§3 k.k. Przepis ten mianowicie przewiduje obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary, wobec sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. „Istotne okoliczności” to te, które pozwalają określić rozmiar i charakter przestępstwa oraz ustalić sprawcę, a tym samym zakres odpowiedzialności karnej. Chodzi o takie okoliczności, które demaskują mechanizm funkcjonowania grupy przestępczej (tak: postanowienie SN z dnia 02.09.2003r., II KK 105/03, OSNKW 2003r., z. 9-10, poz. 88). W orzecznictwie podkreśla się, iż dozowanie informacji, zatajanie chociażby części istotnych informacji, wyklucza wręcz skorzystanie z rozwiązania przewidzianego art. 60§3 k.k. (podobnie: postanowienie SN z dnia 05.12.2004r., II KK 284/03, Lex nr 83742).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy trafnie przyjął sąd meriti, iż nie ma podstaw do tego aby oskarżony D. G. skorzystał z dobrodziejstwa przewidzianego art. 60§3 k.k. Dostrzec należy bowiem to, co starają się nie zauważać obrońcy oskarżonego, iż D. G. chociaż przyznał się do wielu czynów i przedstawił przebieg zdarzenia, to jednak należy stwierdzić, iż nie podzielił się on z organami ścigania całą wiedzą jaką posiadał, a informacje dotyczące przestępczej działalności zarówno swojej jak i innych osób dozował organom ścigania, nie będąc z nimi do końca szczery. Przemawiają za tym w sposób nie budzący najmniejszej nawet wątpliwości jednoznacznie ustalenia sądu meriti.

Jak już wcześniej wspomniano wyrok odnośnie oskarżonego D. G. podlega uchyleniu jedynie w zakresie dotyczącym czynów, o których mowa w pkt 86, 107 i 108 komparycji wyroku, natomiast w pozostałym zakresie ustalenia sądu oraz ocena materiału dowodowego spotkała się z aprobatą sądu apelacyjnego, a zatem nie zasługują na uwzględnienie podnoszone przez obrońców oskarżonych zarzuty dotyczące obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. W ocenie sądu apelacyjnego nie ma także potrzeby przytaczania ponownie tych samych argumentów w niniejszym uzasadnieniu, skoro uczynił to prawidłowo sąd I instancji, zaś sąd apelacyjny argumenty te całkowicie akceptuje.

Warto w tym miejscu odnotować, iż za winą oskarżonego w zakresie w jakim kwestionowane jest to przez skarżących przemawiają, m. in. w sposób nie budzący w ocenie sądu apelacyjnego wątpliwości, następujące dowody:

- 1) odnośnie czynów z pkt 104 i 106 komparycji zaskarżonego wyroku (zobacz: zeznania R. L. k. 13, tom II/4/B oraz wyjaśnienia P. M. k.32, tom II 49);
- 2) odnośnie czynów z pkt 124 i 125 komparycji zaskarżonego wyroku (zobacz: zeznania R. L. k. 93-95, tom II/4/A);

3) odnośnie czynów z pkt 133 i 134 komparycji zaskarżonego wyroku (zobacz: zeznania R. L. k. 19, tom II/4/B; depozycje R. L. znajdują potwierdzenie w tym wypadku w dokumentacji dotyczącej przedmiotowego samochodu – zobacz: k. 43, tom III/68, a także w opinii sporządzonej przez biegłego A. M. – zobacz k. 26-30, tom III/68);

4) odnośnie czynów z pkt 137, 138, 140 i 141 komparycji zaskarżonego wyroku (zobacz: zeznania R. L. k. 79-81, tom II/4/A); warto w tym miejscu zaznaczyć, iż depozycje R. L. znajdują potwierdzenie w: a) umowie kupna – sprzedaży silnika nr (...) z dnia 17.12.2000r. pomiędzy (...) jako kupującym a B. K. jako sprzedającą (k. 59, tom III/57); b) fakturze zakupu przez B. K. w/wym. silnika (k. 54, tom III/57); c) decyzji Urzędu Celnego w Ł. wystawioną na A. L. (2) PPHU dotyczącą ocenia przedmiotowego P. bez silnika (k. 51-52, tom III/57); d) opinii sporządzonej przez biegłego A. M. (k. 17-22, tom III/57).

Podobnie także wina oskarżonego w zakresie czynu z pkt 109 komparycji wyroku znajduje swoje odzwierciedlenie w depozycjach R. L., którego zeznania z kolei są potwierdzone, m. in. dokumentami dotyczącymi ocenia karoserii samochodu marki R. (...).

Warto w tym miejscu odnotować także, iż obrońcy oskarżonego D. G. stawiając zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, w zakresie w jakim zaskarżony wyrok nie został uchylony, podejmują jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami oraz oceną materiału dowodowego dokonaną przez sąd okręgowy. Przemawia za tym chociażby to, iż autorzy apelacji nie przedstawiają żadnych racjonalnych argumentów na poparcie stawianych zarzutów.

Odnosząc się do kary jaka została orzeczona wobec oskarżonego D. G. i to zarówno za poszczególne czyny jak i kary łącznej stwierdzić należy, iż zważywszy na charakter przypisanych czynów oskarżonemu i okoliczności ich popełnienia nie można w żadnym wypadku powiedzieć aby miała ona cechy kary rażąco niewspółmiernej w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., zwłaszcza iż sąd orzekał kary zasadniczo w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zaś kara łączna została orzeczona przy zastosowaniu zasady absorpcji.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego Z. K.

Zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego Z. K. w pisemnej apelacji nie zasługują na uwzględnienie. Zmiana wyroku na korzyść oskarżonego jest natomiast spowodowana przedawnieniem karalności przestępstwa z art. 258§1 k.p.k. Sąd I instancji ustalił bowiem, iż oskarżony Z. K. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt 15 sentencji zaskarżonego wyroku od października 2000 r. do 22 marca 2011r. W tym stanie rzeczy należało zaskarżony wyrok uchylić w pkt 15 w zakresie dotyczącym oskarżonego Z. K. i na podstawie art. 17§1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności w tej części umorzyć, zaś kosztami sądowymi obciążyć Skarb Państwa (argument z art. 632 pkt 2 k.p.k.). Zgodnie bowiem z treścią art. 101§1 pkt 4 k.k. karalność czynów zagrożonych karą pozbawienia wolności do 3 lat, wynosi 5 lat. Jeżeli jednak w okresie tym wszczęto postępowanie in personam karalność popełnionego przestępstwa następuje z upływem 5 lat od zakończenia wspomnianego wcześniej okresu, a zatem z upływem 10 lat licząc od momentu popełnienia czynu przestępczego. Warto także wspomnieć, iż zgodnie z treścią art. 4§1 k.k. jeżeli w czasie czynu obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. W czasie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 258§1 k.k. przestępstwo to było zagrożone karą do 3 lat pozbawienia wolności. Wynika więc z tego, iż przedawnienie karalności przestępstwa dotyczącego działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nastąpiło w 23 marca 2011r. Konsekwencją tego było wyeliminowanie z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 107 i 108 sentencji wyroku, iż oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary przepis art. 65 k.k. i wymierzenie oskarżonemu nowych kary pozbawienia wolności, uwzględniając tą okoliczność przy ustalaniu ich wymiaru (orzeczono za każdy przypisany czyn kary po 1 roku pozbawienia wolności oraz po 30 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.).

Za przestępstwa będące w zbiegu realnym sąd apelacyjny stosując te same reguły co sąd meriti, orzekł wobec oskarżonego łączne kary 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł. Wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego Z. K. łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 4 lata.

Wbrew twierdzeniom autora apelacji sąd meriti nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Argumentacja sądu meriti zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest zasadna i zasługuje na pełną aprobatę, a zatem nie ma potrzeby przytaczania ponownie tej samej argumentacji (zobacz uzasadnienie sądu meriti i przytoczone tam argumenty k. 4969odw. – 4971).

Nadmienić wypada jednak, iż okoliczności, że świadek R. L. popełnił szereg przestępstw oraz był karany za składanie fałszywych zeznań, były znane sądowi meriti, co jednoznacznie wynika z ujawnionych oraz zaliczonych w poczet materiału dowodowego dowodów, a zatem nie można powiedzieć, iż fakty te nie były znane sądowi i w efekcie nie były brane pod uwagę przez sąd I instancji. Okoliczności te nie wykluczają wiarygodności zeznań złożonych przez świadka, tylko nakazują sądowi przy ocenie wiarygodności takiego źródła dowodowego, podejść do niego z dużą ostrożnością, co jak wskazuje lektura uzasadnienia sądu I instancji zostało przez sąd okręgowy uczynione. Sąd I instancji powiązał bowiem zeznania R. L., zarówno z zeznaniami i wyjaśnieniami innych osób, jak i z nieosobowymi źródłami dowodowymi, co prowadzi do jednoznacznego wniosku, a mianowicie dowodzi wiarygodności R. L. (była o tym mowa w początkowej fazie niniejszych rozważań, a zatem nie ma potrzeby powtarzania w tym miejscu tej samej argumentacji, skoro jest ona nadal aktualna). Znamienne w niniejszej sprawie jest to, iż w początkowych wyjaśnieniach składanych przez oskarżonego Z. K. w trakcie śledztwa przyznał on, iż wydawane przez niego opinie nie zawsze potwierdzały rzeczywisty stan oceny pojazdów oraz, że przyjmował pewne kwoty bezpośrednio „do kieszeni”. Oczywiście i w tych wyjaśnieniach oskarżony starał się umniejszać swoją rolę i przedstawiać swoje zachowanie jako nieszkodliwe. Jak trafnie zauważył to sąd okręgowy istotą nierzetelności ocen technicznych jest rozbieżność między faktycznym stanem pojazdów poddawanych ocenom, a stanem opisanym w ocenie technicznej. Zatem przedstawienie samej oceny technicznej nie pozwoli ocenić, czy jest wiarygodna, czy nie, ponieważ w chwili obecnej nie ma rzeczywistej możliwości ustalenia czy stan pojazdu w momencie oględzin był taki sam, jak opisany w opinii. Zweryfikowaniu tego nie może służyć też opinia mechaniczna przeprowadzona na skompletowanym samochodzie, gdyż biegły nie miał możliwości widzieć pojazdu w jego pierwotnym stanie i tym samym ocenić, czy opinia oskarżonego potwierdziła jego rzeczywisty stan.

Jak wskazuje lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd I instancji negując wyjaśnienia oskarżonego K. wskazał powody, dla których tak uczynił. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala stwierdzić, iż ocena ta została dokonana zgodnie z dyrektywami zasady swobodnej oceny dowodów, a zatem zasługuje na pełną ochronę przewidzianą przepisem art. 7 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom autora apelacji sąd meriti prawidłowo ustalił, iż zachowanie oskarżonego wyczerpywało znamiona czynu z art. 258§1 k.k., a jedynie przedawnienie karalności sprawiło, iż zaskarżone orzeczenie w tej części należało uchylić, a postępowanie w sprawie umorzyć (była o tym mowa we wcześniejszej fazie niniejszego uzasadnienia). Zasadnie bowiem podnosi sąd I instancji, iż nie można zgodzić się także z tymi wyjaśnieniami oskarżonego K., w których zaprzecza on udziałowi w zorganizowanej grupie przestępczej. Nieprzekonujące jest w związku z tym jego twierdzenie, że nie miał świadomości istnienia takiej grupy. Nawet jeśli oskarżony nie znał osobiście celnika P. G., to musiał zdawać sobie sprawę z tego, że odprawy pojazdów w tak złym stanie technicznym, aby mogły zakończyć się pozytywnie dla importerów, musiały być przeprowadzane przez „przychylnych”, a więc odpowiednio opłacanych funkcjonariuszy celnych, którzy uczestniczyli w tym procederze. Miał więc oskarżony K. świadomość tego, że w przestępcze działania inicjowane najczęściej przez znanego mu R. L., zaangażowane są inne osoby, a więc, że bierze w nich udział L. i celnicy z U.C. w Ł., a więc łącznie z oskarżonym, co najmniej trzy osoby. Sytuacje te powtarzały się w dłuższym okresie czasu, a więc świadczyły o choćby minimalnym stopniu zorganizowania.

Konkludując stwierdzić należy, iż autor apelacji wskazuje na szereg wątpliwości (zobacz szerzej zarzuty oraz uzasadnienie apelacji sporządzonej przez obrońcę oskarżonego Z. K.), które jednak w realiach niniejszej sprawy

nie mogą prowadzić do uniewinnienia oskarżonego, ewentualnie do uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W ocenie sądu apelacyjnego orzeczonej wobec oskarżonego kary i to zarówno za poszczególne czyny przestępne jak i kary łącznej, nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., zwłaszcza gdy się dostrzeże, iż wykonanie kary pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszona.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego R. D.

Apelację obrońcy oskarżonego R. D. należało uznać za oczywiście bezzasadną. Wbrew stanowisku autora apelacji sąd I instancji procedując w niniejszej sprawie nie dopuścił się w zakresie czynów przypisanych w/wym. oskarżonemu obrazy przepisów postępowania (art. 410 k.p.k.), błędu w ustaleniach faktycznych, a także obrazy przepisów prawa karnego materialnego (art. 271§3 k.k.). Podnoszone przez autora apelacji zarzuty w realiach niniejszej sprawy należy uznać za typową polemikę z prawidłowymi ustaleniami oraz oceną materiału dowodowego dokonaną przez sąd I instancji. Słusznie postąpił sąd meriti nie dając wiary wyjaśnieniom oskarżonego R. D., w których zaprzeczał on wystawieniu nierzetelnych zaświadczeń o dopuszczeniu do ruchu samochodów m. (...) i (...). W ocenie sądu apelacyjnego nie ma racji obrońca oskarżonego podnosząc, iż jednostkowy dowód w postaci zeznań R. L. nie jest wystarczającym dowodem do stwierdzenia winy oskarżonego D. w zakresie przypisanych mu czynów przestępnych zwłaszcza, iż przepisy kodeksu postępowania karnego nie ujmują tak tej kwestii. Dyrektywy zasady swobodnej oceny dowodów wymagają jedynie, aby sąd meriti ukształtował swoje przekonanie co do przebiegu zdarzenia na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenionych swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Dokładna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, iż w odniesieniu do czynów przypisanych w/wym. oskarżonemu sąd I instancji sprostął obowiązkowi dokonania swobodnej oceny dowodów zgodnie z wymogami przepisu art. 7 k.p.k. Niezależnie od tego nadmienić należy, iż obciążające oskarżonego R. D. depozycje R. L. znajdują potwierdzenie w dokumentach związanych z udzieleniem umów kredytowych dotyczących przedmiotowych samochodów, a ponadto także w znajdującym się na k. 59 (tom III/31) zaświadczeniu o przeprowadzeniu badania technicznego M. (...) w dniu 30.10.2000r. podpisanym przez oskarżonego R. D. (zobacz także znajdujący się na k. 60, tom III/31 dokument identyfikacyjny pojazdu i znajdujące się w nim wpisy).

Nie ulega także wątpliwości, iż sąd I instancji zasadnie przyjął, że oskarżony R. D. zachowaniem swoim wyczerpał dyspozycję art. 271§1 i 3 k.k., a zatem nie znajduje również racjonalnego uzasadnienia podnoszony przez obrońcę zarzut naruszenia prawa materialnego, to jest art. 271§3 k.k. Dostrzec należy bowiem, iż oskarżony będąc diagnostą samochodowym był w zakresie zarzucanych mu czynów osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu, jakim było zaświadczenie o dopuszczeniu pojazdu do ruchu na terenie Polski, co też uczynił oskarżony działając jednocześnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż za wystawienie przedmiotowych dokumentów otrzymał pieniądze („łapówkę”), niezależnie od pieniędzy należnych za przeprowadzenie samych badań technicznych. Nie można także tracić z pola widzenia faktu, iż oskarżony wydawał nierzetelne zaświadczenia o dopuszczeniu pojazdów marki M. do ruchu, gdyż wskazywał w nich, iż przedmiotowe pojazdy mogą być dopuszczone do ruchu, podczas gdy faktycznie były to wraki samochodów.

Orzeczonej wobec oskarżonego kary i to zarówno za poszczególne czyny jak i kary łącznej, a także środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowiska diagnosty pojazdów samochodowych na okres 3 lat, nie można uznać za rozstrzygnięcie rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., albowiem sąd meriti orzekł karę oraz środek karny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zaś karę łączną orzeczono stosując zasadę częściowej absorpcji, zwłaszcza iż wykonanie łącznej kary pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszona na okres próby 3 lat.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego S. C.

Apelacja obrońcy oskarżonego S. C. podobnie jak i obrońcy oskarżonego Z. K. nie zasługiwała na uwzględnienie, jednakże zmiana wyroku na korzyść oskarżonego była związana z przedawnieniem karalności przestępstwa, o którym

jest mowa w art. 258§1 k.k. Sąd I instancji ustalił bowiem, iż oskarżony S. C. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt 15 sentencji zaskarżonego wyroku od lutego 2000 r. do października 2001r. W tym stanie rzeczy należało zaskarżony wyrok uchylić w pkt 15 w zakresie dotyczącym oskarżonego S. C. i na podstawie art. 17§1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności w tej części umarzyć, zaś kosztami sądowymi obciążyć Skarb Państwa (zobacz szerzej aktualne także w odniesieniu do oskarżonego C. rozważania sądu apelacyjnego dotyczące oskarżonego Z. K., a odnoszące się do kwestii związanej z przedawnieniem). Konsekwencją omawianego przedawnienia było wyeliminowanie z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 119 sentencji wyroku, iż oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary przepisu art. 65 k.k. i wymierzenie oskarżonemu za każdy z przypisanych czynów nowej kary pozbawienia wolności oraz grzywny, uwzględniając tą okoliczność przy ustalaniu ich wymiaru (orzeczono za każdy przypisany czyn kary po 1 roku pozbawienia wolności oraz po 30 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.).

Za przestępstwa będące w zbiegu realnym sąd apelacyjny stosując te same reguły co sąd meriti, orzekł wobec oskarżonego łączne kary 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł. Wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. C. łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 4 lata.

Odnosząc się już bezpośrednio do zarzutów zawartych w pisemnej apelacji obrońcy oskarżonego S. C. należy w pierwszym rzędzie odnotować, iż sąd meriti w zakresie dotyczącym czynów przypisanych w/wym. oskarżonemu nie dopuścił się wcale obrazy przepisów postępowania, w tym przede wszystkim zasady obiektywizmu, zasady in dubio pro reo, czy też zasady swobodnej oceny dowodów, zaś sporządzone uzasadnienie odpowiada wymaganiom formalnym, co sprawia iż rozstrzygnięcie można poddać rzetelnej kontroli instancyjnej.

Osią apelacji obrońcy oskarżonego jest kwestionowanie przede wszystkim wiarygodności zeznań R. L.. To, iż sąd I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego opierał się na zeznaniach R. L., nie może być uznane za wystarczającą przyczynę do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie nie może powodować uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, nawet w odniesieniu do czynów, co do których zeznania R. L. stanowią jedyny dowód. Dostrzec należy bowiem, iż sąd meriti stosując zasadę swobodnej oceny dowodów ocenił ten dowód i wskazał dlaczego zeznaniom świadka R. L. dał wiarę (zobacz wcześniejsze rozważania sądu apelacyjnego dotyczące tej kwestii, w tym także przy okazji omawiania apelacji innych oskarżonych). W tym stanie rzeczy tok rozumowania sądu meriti i dokonana przez niego ocena dowodów pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom autora apelacji sąd meriti prawidłowo ustalił, iż zachowanie oskarżonego wyczerpywało znamiona czynu z art. 258§1 k.k., a jedynie przedawnienie karalności sprawiło, iż zaskarżone orzeczenie w tej części należało uchylić, a postępowanie w sprawie umorzyć (była o tym mowa we wcześniejszej fazie niniejszego uzasadnienia). Zasadnie bowiem podnosi sąd I instancji, iż rola oskarżonych K. i C. była podobna. Nie ma zatem potrzeby przytaczania ponownie tej samej argumentacji co do zasadności przyjęcia przez sąd meriti, iż oskarżony S. C. działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, skoro uczynił to już sąd II instancji w odniesieniu do oskarżonego K. (zobacz szerzej argumentację i rozważania sądu apelacyjnego odnoszące się do apelacji obrońcy oskarżonego K.). Warto w tym miejscu odnotować także, iż słusznie postąpił sąd I instancji uznając za niewiarygodne twierdzenia oskarżonego, że opinie przez niego sporządzane były rzetelne i opisywały rzeczywisty stan samochodów. Przede wszystkim dostrzec należy, iż pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami R. L., a ponadto jest niezgodne z początkowymi wyjaśnieniami S. C., w których przyznał, że wydawał je nierzetelnie, zawyżając lub zaniżając wielkość uszkodzeń pojazdów, często według życzenia zleceniodawcy oraz, że otrzymywał za to pieniądze - „za fatygę” lub jako „napiwek”.

To, iż żaden z samochodów ocenianych przez oskarżonego C. nie był mu formalnie zlecany do oceny przez R. L., lecz przez A. L., G. Z. i B. L., wcale nie świadczy o niewinności oskarżonego S. C., co sugeruje obrońca oskarżonego w

pisemnym środku odwoławczym. Dostrzec należy bowiem, iż działo się tak dlatego, gdyż to na w/wym. osoby były sprowadzane samochody poddawane następnie ocenie przez rzeczoznawcę S. C..

Pojawiające się drobne rozbieżności w depozycjach R. L., tak silnie eksponowane przez autora apelacji, nie świadczą wcale o jego niewiarygodności, a wręcz przeciwnie, świadczy to o tym, iż zeznania R. L. nie stanowią lekcji wyuczonej.

W ocenie sądu apelacyjnego orzeczonej wobec oskarżonego kary i to zarówno za poszczególne czyny przestępne jak i kary łącznej, nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., zwłaszcza gdy się dostrzeże, iż wykonanie kary pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszona.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego K. J.

Zmiana wyroku wobec oskarżonego K. J. była spowodowana tym, iż sąd I instancji przypisując oskarżonemu J. w pkt 170 sentencji zaskarżonego wyroku przestępstwo polegające na złożeniu fałszywych zeznań odnośnie kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), nie powołał w podstawie skazania żadnego przepisu, powołując jedynie art. 233§1 k.k. w podstawie wymiaru kary. Uchybienie to należało skorygować i dlatego też sąd apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu K. J. w pkt 170 zaskarżonego wyroku, wskazując jako podstawę prawną skazania art. 233§1 k.k. Skoro wniesienie apelacji przez obrońcę oskarżonego spowodowało w efekcie zmianę wyroku, nie można jej było uznać za oczywiście bezzasadną, mimo iż podnoszone w niej argumenty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Lektura środka odwoławczego wskazuje na to, iż w ocenie obrońcy sąd meriti postąpił nieprawidłowo nie uznając za wiarygodne wyjaśnienia K. J.. Już na wstępie należy podkreślić, iż autor apelacji na poparcie swojej tezy nie dostarczył sądowi apelacyjnemu żadnych racjonalnych argumentów, które pozwoliłyby nabrać przekonania, iż sąd meriti ocenił zgromadzony materiał dowodowy w odniesieniu do w/wym. oskarżonego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, zasady in dubio pro reo, czy też z naruszeniem zasady obiektywizmu.

W ocenie sądu apelacyjnego logika następujących po sobie faktów jednoznacznie przemawia za tym, iż zasadnie postąpił sąd meriti uznając oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 233§1 k.k., polegającego na złożeniu fałszywych zeznań co do kradzieży z włamaniem samochodu oraz przestępstwa z art. 286§1 k.k., które polegało na doprowadzeniu Towarzystwa (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 21.950 zł., poprzez wprowadzenie tejże firmy ubezpieczeniowej w błąd co do kradzieży z włamaniem samochodu V. (...), podczas gdy w rzeczywistości zdarzenie takie wcale nie zaistniało. Warto w tym miejscu wspomnieć, iż jak trafnie podnosi to sąd okręgowy wyjaśnieniom K. J. przeczą nie tylko zeznania świadka R. L., ale i świadka M. M. (6), którzy potwierdzili, że pojazd ten został im przyprowadzony przez oskarżonego J., który otrzymał go od osoby, która z kolei oddała go na tzw. „zgłoszenie”, a więc celem zgłoszenia fikcyjnej kradzieży samochodu, po to, aby uzyskać odszkodowanie od firmy ubezpieczeniowej. J. dysponował przy tym oryginalnymi dokumentami samochodu, w tym dowodem rejestracyjnym i dowodem ubezpieczenia. Logicznym jest zatem w tej sytuacji wniosek, iż gdyby pojazd ten został skradziony, a nie oddany na tzw. „zgłoszenie” takie dokumenty nie znalazłyby się w posiadaniu (...). Znamienne jest także to, iż między oskarżonym K. J., a w/w świadkami nie istnieje żaden konflikt, ani zatarg, który mógłby ich skłaniać do fałszywego pomawiania oskarżonego.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż zasadnie postąpił sąd I instancji nie dając wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. J., a w konsekwencji tego podnieść należy, iż wbrew stanowisku autora apelacji sąd meriti nie dopuścił się wcale naruszenia wskazanych w apelacji zarówno przepisów postępowania jak i błędu w ustaleniach w faktycznych.

Zdaniem sądu apelacyjnego orzeczonej wobec oskarżonego kary i to zarówno za poszczególne czyny przestępne jak i kary łącznej, w żadnym wypadku nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., zwłaszcza gdy się dostrzeże, iż kara za poszczególne czyny została orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zaś wykonanie łącznej kary pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszona.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego L. M.

Apelacja obrońcy oskarżonego skutkować musiała uchynieniem zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego L. M. i przekazaniem sprawy w części tego oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi. W ocenie sądu apelacyjnego za uchynieniem wyroku co do w/wym. oskarżonego przemawiały następujące argumenty:

1) już na wstępie odnotować należy, iż przede wszystkim uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie odpowiadało wymaganiom art. 424 k.p.k., co sprawiało, iż brak było możliwości poddania zaskarżonego orzeczenia, w części dotyczącej oskarżonego L. M., rzetelnej kontroli instancyjnej przez sąd apelacyjny, albowiem ogólnikowość rozważań sądu odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu była zbyt duża (nie podjęto nawet próby powiązania depozycji R. L. z dokumentami dotyczącymi samochodu marki M. (...), w tym przede wszystkim dotyczącymi odprawy celnej);

2) lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż skazując oskarżonego za przypisane mu przestępstwa sąd I instancji opierał się przede wszystkim na zeznaniach R. L., który nie był jednak świadkiem bezpośrednim przypisanych oskarżonemu przestępstw, a jedynie świadkiem ze słuchu, co sprawia, iż do informacji pochodzących z zeznań takiego świadka należało podejść z dużą dozą ostrożności, podejmując jednocześnie próbę powiązania tych zeznań z nieosobowym materiałem dowodowym w postaci dokumentów związanych z przedmiotowym samochodem M. (...), czego nie uczyniono (zobacz chociażby dokumenty zawarte w tomie III/39);

3) z depozycji R. L. (k. 124-125, tom II/4/A) wynika jedynie, iż w/wym. przywoził do Polski karoserię od samochodu M. (...), do którego nie było oryginalnego dowodu rejestracyjnego, a tylko jego kserokopia, według L. rzeczoznawca samochodowy R. M. wziął „łapówkę” za wydanie korzystnej opinii, jednakże L. nie był świadkiem zdarzenia, w trakcie którego J. O. załatwiał ocenę stanu technicznego samochodu z R. M.; podobnie również R. L. podawał, iż celnik C. D. w jego ocenie wziął „łapówkę”, lecz także i przy tym zdarzeniu nie był obecny;

4) znamienne jest także to, iż podstawą do przypisania oskarżonemu L. M. przestępstwa paserstwa samochodu M. (...), były najprawdopodobniej, gdyż sąd meriti tej kwestii nie wyjaśnił, depozycje R. L., w których podał on, iż od J. O. dowiedział się, iż przedmiotową karoserię przywiezioną wcześniej z Danii uzbroi w części pochodzące z kradzionego samochodu M. (...), który załatwić miał (...), mieszkaniec R.;

5) niewątpliwie, co wykazał autor apelacji, sąd meriti w odniesieniu do czynów przypisanych L. M. naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów, albowiem miał na uwadze głównie zeznania R. L., nie dostrzegając innych istotnych dowodów, a mianowicie chociażby faktury wystawionej przez firmę (...) na silnik używany do samochodu m. (bez numerów), który przeszedł odprawę celną (k. 10, tom III/39); nabywcą tego silnika był L. M. (zasada swobodnej oceny dowodów nakazywała aby sąd meriti dostrzegł ten dowód i dokonał jego oceny w kontekście całokształtu materiału dowodowego, z uwzględnieniem doświadczenia życiowego i zasad logiki);

6) jak trafnie dostrzegł to obrońca oskarżonego, według sądu I instancji L. M. łącznie z J. O. zakupili kradziony samochód od nieustalonego z imienia oraz nazwiska mężczyzny, w celu przełożenia z niego części do M. sprowadzonego z Danii; w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd okręgowy pomija jednak przede wszystkim wspomnianą wcześniej fakturę, z której to wynika, iż oskarżony L. M. nabył używany silnik do M., który nie miał numerów identyfikacyjnych;

7) chociaż oskarżonemu L. M. przypisano popełnienie przestępstwa paserstwa samochodu M. (...), to w sprawie nie dokonano żadnych ustaleń co do pochodzenia tego samochodu, a wręcz przeciwnie analizując uzasadnienie zaskarżonego wyroku stwierdzić należy wręcz, iż sąd I instancji nie przedstawił żadnego racjonalnego dowodu, iż przedmiotowy samochód pochodził z przestępstwa, a jedynie poszlaki, które wprawdzie także mogą prowadzić do faktu głównego, jednakże w ocenie sądu apelacyjnego sąd meriti nie przeprowadził w tym zakresie przekonywującego i nie budzącego żadnych wątpliwości toku rozumowania.

Rozpoznając ponownie niniejszą sprawę w zakresie dotyczącym oskarżonego L. M. sąd meriti dokona ustaleń faktycznych oraz oceni materiał dowodowy zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (zobacz art. 7 k.p.k.), a

stanowisko swoje w przypadku złożenia wniosku o sporządzenie pisemnych motywów orzeczenia należycie uzasadni (zobacz art. 424 k.p.k.).

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego T. K.

Chociaż obrońca oskarżonego podnosił tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary, zaskarżony wyrok należało jednak uchylić w całości wobec w/wym. oskarżonego i sprawę przekazać w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi. Przede wszystkim zauważyć należy, iż sąd meriti nie wyjaśniając tej kwestii w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia przyjął, iż oskarżony T. K. przestępstwa nieumyślnego paserstwa dopuścił się w 2003r. Znamienne jest to, iż data ta wcale nie wynika z ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd okręgowy. Daty tej nie można także dopatrzeć się zarówno w wyjaśnieniach oskarżonego T. K., jak i jedynego w tym zakresie świadka oskarżenia R. L.. Ustalenie zaś daty popełnienia przestępstwa nieumyślnego paserstwa (zobacz czyn przypisany oskarżonemu w pkt 203 sentencji zaskarżonego wyroku) jest bardzo istotne z uwagi chociażby na przedawnienie karalności tego czynu przestępnego, które w przypadku przyjęcia wcześniejszej daty jego popełnienia, niż uczyniono to w zaskarżonych wyroku, co w realiach niniejszej sprawy możliwe, mogło już nastąpić.

W zaistniałej sytuacji odnoszenie się w sposób bezpośredni do zarzutów apelacyjnych, w tym przede wszystkim zarzutu rażącej niewspółmierności kary, należy uznać w ocenie sądu apelacyjnego za przedwczesne. Nadmienić należy jedynie, iż depozycje R. L. (zobacz k. 168, tom II/4/A) w zestawieniu z początkowymi wyjaśnieniami T. K. (zobacz k. 12, tom II/47) pozwalają na przyjęcie sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, jednakże jak już wcześniej wspomniano niezbędne jest ustalenie dokładnej daty popełnienia tego czynu i uzasadnienie przez sąd I instancji tej tak istotnej z punktu widzenia możliwości przedawnienia karalności kwestii.

Ponowie rozpoznając niniejszą sprawę sąd I instancji przede wszystkim ustali dokładnie czas popełnienia czynu przestępnego, kierując się głównie zasadą swobodnej oceny dowodów, zasadą in dubio pro reo oraz zasadą obiektywizmu, zaś stanowisko swoje w przypadku złożenia wniosku o sporządzenie pisemnych motywów rozstrzygnięcia uzasadni w sposób odpowiadający wymogom przepisu art. 424 k.p.k.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego M. M. (2)

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie co skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku w całości wobec oskarżonego M. M. (2).

Nie ulega wątpliwości, iż w autor apelacji trafnie podniósł zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez zaniechanie dokonania oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. M. (2) i niewskazanie w treści uzasadnienia w jakiej mierze sąd oparł się na tym dowodzie, a w jakim odmówił mu wiarygodności, co w konsekwencji faktycznie uniemożliwia dokonanie kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu. Słusznie podnosi autor apelacji, iż sąd meriti w części uzasadnienia streszczającej stanowiska procesowe poszczególnych oskarżonych przytoczył wyjaśnienia oskarżonego M. M. (2), jednakże w części uzasadnienia, w której sąd I instancji dokonywał oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadków całkowicie pominął ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. M. (2). Brak oceny wyjaśnień oskarżonego M. M. (2) niewątpliwie stanowi rażące naruszenie wskazanych na wstępie przepisów postępowania, która może mieć wpływ na treść orzeczenia. Taki stan rzeczy sprawia, iż sąd apelacyjny w efekcie pozbawiony jest możliwości dokonania oceny prawidłowości przeprowadzonej przez sąd I instancji oceny dowodów, a wcześniej obrońca oskarżonego rzetelnie zakwestionowania przedstawionej przez sąd meriti oceny wyjaśnień oskarżonego.

Dużym uchybieniem sądu I instancji jest także to, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera rozważań co do poczynionych ustaleń faktycznych i przyjętej kwalifikacji, zaś dokonana przez sąd meriti subsumcja sprowadza się w zasadzie do powtórzenia w uzasadnieniu tylko treści opisów czynów przypisanych oskarżonemu.

Sąd meriti dopuścił się także sprzeczności pomiędzy treścią wyroku a jego uzasadnieniem, a mianowicie przypisał oskarżonemu M. M. (2), iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej, za którą odpowiada w odrębnym postępowaniu, podczas gdy w uzasadnieniu sąd okręgowy wskazał, że chociaż w opisie zarzuconych oskarżonemu czynów znalazło się znamię udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, za które oskarżony odpowiada w odrębnym postępowaniu, to z uwagi na brak jakichkolwiek danych na jej temat zawartych w aktach sprawy, sąd okręgowy wyeliminował powyższe z opisu czynu oraz art. 65 k.k. z kwalifikacji prawnej, podczas gdy w rzeczywistości nie doszło do tego (zobacz uzasadnienie k. 5039 oraz pkt 223-228 sentencji zaskarżonego wyroku).

Trafnie zauważa także obrońca oskarżonego, iż w pkt 226 wyroku sąd meriti uznał M. M. (2) winnym zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona opisane w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. zaś kara została oskarżonemu wymierzona na podstawie zupełnie innego przepisu, to jest art. 294 § 1 k.k. zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i art. 33§2 k.k.

Rozpoznając ponownie sprawę w zakresie oskarżonego M. M. (2) sąd I instancji uniknie popełnienia omówionych powyżej błędów, a ustalenia faktyczne oraz ocenę zgromadzonego materiału dowodowego dokona zgodnie z dyrektywami wynikającej z treści przepisu art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów, zaś stanowisko swoje w przypadku złożenia wniosku o sporządzenie pisemnych motywów wyroku uzasadni w sposób odpowiadający wymogom art. 424 k.p.k.

Odnosnie apelacji Prokuratora Okręgowego w Łodzi

Apelacja oskarżyciela publicznego podlegała częściowemu uwzględnieniu. Przede wszystkim należy odnotować, iż podnoszony przez prokuratora zarzut obrazy przepisów prawa karnego materialnego w stosunku do oskarżonych Z. K. i S. C., chociaż w chwili składania apelacji był zasadny, to jednak uległ dezaktualizacji na skutek przedawnienia wobec obu oskarżonych przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (art. 258§1 k.k.). Okoliczność ta sprawiła, iż oddanie pod dozór kuratora w/wym. oskarżonych w związku z przedawnieniem karalności przestępstwa, o którym mowa w przepisie art. 258§1 k.k. przestało być obligatoryjne, a zatem w chwili, w której miała miejsce kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie zachodziła już, po dokonanej zmianie wyroku wobec oskarżonych Z. K. i S. C., a związanej z przedawnieniem przestępstwa z art. 258§1 k.k., konieczność zmiany wyroku wobec tych oskarżonych i oddanie ich w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, albowiem oddanie pod dozór kuratora jest obowiązkowe wobec: a) młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego; b) sprawcy określonego w art. 64§2 k.k.; c) sprawcy przestępstwa popełnionego w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych (art. 73§2 k.k.); d) sprawcy przestępstwa z art. 258§1 k.k. (art. 65§2 k.k.). W tym stanie rzeczy, w momencie dokonywania przez sąd apelacyjny kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku, brak było podstaw prawnych do zmiany zaskarżonego wyroku wobec oskarżonych Z. K. i S. C., gdyż nie zachodziła już żadna z wcześniej wymienionych sytuacji będąca podstawą do obligatoryjnego oddania skazanych pod dozór kuratora, natomiast znaczna odległość czasowa od popełnienia przypisanych oskarżonym czynów przestępnych, ich dotychczasowa niekaralność, a także prowadzenie prawidłowego i ustabilizowanego trybu życia, nie uzasadnia skorzystania z fakultatywnego charakteru przepisu art. 73§1 k.k. i na jego podstawie oddanie oskarżonych pod dozór kuratora sądowego.

Odnosząc się do apelacji prokuratora w zakresie dotyczącym oskarżonego W. M. w pierwszym rzędzie zaznaczyć należy, iż zagadnienie dotyczące powagi rzeczy osądzonej niejednokrotnie zarówno w orzecznictwie jak i doktrynie wywołuje spore kontrowersje. Warto zatem wskazać, iż w literaturze oraz orzecznictwie przyjmuje się, że ramy tożsamości zdarzenia historycznego wyznaczają następujące jego elementy: 1) identyczność przedmiotu zamachu; 2) identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu; 3) a z reguły także tożsamość określenia jego czasu i miejsca (T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, LewisNexis, Warszawa 2005r., s. 726; zobacz także: wyrok SN z 23 września 1994 r., II KRn 173/94, OSNKW 1995, z. 1-2, poz. 9, postanowienie SN z 2 kwietnia 2003 r., V KX 281/02, OSNKW 2003, z. 5-6, poz. 59).

Zgodnie z przeważającymi w doktrynie i orzecznictwie poglądami, tożsamość czynu jest wyłączona w następujących sytuacjach:

- 1) nastąpiła zmiana osoby sprawcy; w tym samym postępowaniu, skierowanym przeciwko jednej osobie, nie może być wydane orzeczenie w stosunku do innej osoby (zasada identyczności oskarżonego),
- 2) nastąpiła zmiana dobra prawnego (przedmiotu ochrony),
- 3) nastąpiła zmiana osoby pokrzywdzonego i równocześnie wystąpiła jakakolwiek różnica dotycząca miejsca czynu, czasu czynu, przedmiotu wykonawczego lub ustawowych znamion czynu,
- 4) nie doszło do zmiany osoby pokrzywdzonego, ale ujawniły się co najmniej trzy różnice dotyczące miejsca czynu, czasu czynu, przedmiotu wykonawczego lub ustawowych znamion czynu,
- 5) w porównywalnych określeniach czynu zachodzą różnice tak istotne, że wedle rozsądnej życiowej oceny nie można ich traktować jako tego samego zdarzenia faktycznego (zobacz tezy do art. 17 k.p.k. w: J. Skorupka, Kodeks postępowania karnego – komentarz).

Przechodząc już bezpośrednio na grunt przedmiotowej sprawy warto zwrócić uwagę, iż problem związany z powagą rzeczy osądzonej w odniesieniu do oskarżonego W. M. jest związany z następującą sytuacją. W dniu 27.02.2002r. postanowieniem wydanym w sprawie 1 Ds. 1394/02 postawiono oskarżonemu W. M. zarzut popełnienia 25.02.2002r. w Ł. przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§2 k.k. (k. 53, tom IV/2/A). Następnie postanowieniem z dnia 18.11.2002r. umorzono śledztwo jakie toczyło się przeciwko W. M. – wobec braku dowodów dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia zarzucanego mu czynu (art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§2 k.k.), zaś postępowanie jakie prowadzono w sprawie (podkreślenia SA) usiłowania rozboju przy użyciu niebezpiecznego narzędzia zostało umorzone wobec niewykrycia sprawców (k. 253-258, tom IV/2/B). Mimo, iż wcześniej postępowanie wobec W. M. prowadzone było w stadium in personam, w/wym. oskarżonemu ponowienie, bez zachowania trybu przewidzianego przepisami art. 327§ k.p.k. (wznowienie umorzonego postępowania) lub art. 328 k.p.k. (uchylenia prawomocnego postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego przez Prokuratora Generalnego), postanowieniem wydanym w dniu 24.11.2006r. w sprawie VI Ds. 50/05 postawiono zarzut popełnienia 25.02.2002r. w Ł. przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§2 k.k. (k. 15, tom II/25). Następnie postanowieniem z dnia 25.01.2007r. wydanym w sprawie VI Ds. 50/50 zmieniono oskarżonemu W. M. zarzut, o którym mowa była wcześniej i zarzucono mu popełnienie w dniu 25.02.2002r. w Ł. przestępstwa kwalifikowanego z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k. (k. 58, tom II/25).

W tym stanie rzeczy niewątpliwie rację ma sąd okręgowy uznając, iż zachowanie oskarżonego W. M. opisane w punkcie 447 komparycji zaskarżonego wyroku i zarzucane, jako wyczerpujące dyspozycje art. 13§ 1 k.k. w związku z art. 158 § 1 k.k., stanowiło „fragment” czynu, jaki zarzucono mu w uprzednio prowadzonym postępowaniu o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 280 § 2 k.k., następnie prawomocnie umorzonym (była o tym mowa już wcześniej). Obydwa postawione oskarżonemu zarzuty – w niniejszym postępowaniu i uprzednio umorzonym, dotyczą tego samego zdarzenia faktycznego, to jest zachowania się oskarżonego w agencji towarzyskiej (...) w dniu 25.02.2002r., a występujący związek przestrzenno czasowy w żadnym wypadku nie uzasadnia przyjęcia, iż w realiach niniejszej sprawy krytycznego dnia w siedzibie agencji towarzyskiej (...) doszło do dwóch różnych zdarzeń, co w efekcie uzasadniać miałyby postawienie oskarżonemu zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k. Przemawia za tym to, iż całe zdarzenie odbywało się w tym samym miejscu, podczas całego zdarzenia nie uległa zmiennie osoba pokrzywdzonego, podobny był przedmiot zamachu, z tym iż z upływem czasu ulegał on rozszerzeniu i ewoluował od pobicia po usiłowanie rozboju. Ponadto znamienne dla tożsamości czynu przestępnego jest to, iż charakteryzuje go występujący w przedmiotowym zdarzeniu jednoznaczny związek przestrzenno - czasowy. Gdy bowiem okazało się, iż napastnicy nie są w stanie poradzić sobie z pokrzywdzonym P. K., który początkowo odpierał ich ataki, sprowadzili „posiłki” i wówczas to używając przemocy usiłowali zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki M. należący do P. K..

Trafnie dostrzega to sąd meriti, iż porównując choćby opis czynu zarzucanego oskarżonemu W. M. z opisem zawartym w postanowieniu umarzającym postępowanie, nie ma żadnych wątpliwości, że chodzi o to samo zdarzenie faktyczne,

choć w postępowaniu prowadzonym w 2002r. zarzut był szerszy, niż w niniejszym postępowaniu. Wszystkie zachowania oskarżonego zostały w nim objęte, a w istocie różnica dotyczy jedynie przyjętej kwalifikacji prawnej. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż zasadnie sąd meriti przyjął, iż w stosunku do czynu z pkt 447 zachodzi negatywna przesłanka procesowa wymieniona w art. 17§1 pkt. 7 k.p.k., której wystąpienie nakazywało umorzyć postępowanie.

Na marginesie podnieść można jedynie, iż nawet gdyby sąd apelacyjny nie podzielił stanowiska sądu meriti, to i tak postępowanie należałoby umorzyć z uwagi na przedawnienie karalności zarzuconego oskarżonemu czynu z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k.

Odnosząc się natomiast do apelacji prokuratora w zakresie dotyczącym oskarżonego M. P. przyznać należy rację oskarżycielowi publicznemu, co w efekcie skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku w całości wobec w/wym. oskarżonego i przekazanie w tej części sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi. Faktycznie sąd I instancji oceniając w tym zakresie materiał dowodowy dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, oceniając dowody w sposób dowolny, a nie swobodny i w dodatku nie uczynił tego w kontekście całokształtu materiału dowodowego dotyczącego czynu z pkt 446 komparycji zaskarżonego wyroku (umyślnego paserstwa samochodu marki V. (...)). Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi bowiem temu, iż sąd okręgowy nie dostrzegł wszystkich istotnych okoliczności odnoszących się do przedmiotowego czynu i nie ocenił ich poprzez pryzmat zarzucanego oskarżonemu czynu przestępnego. Zanim sąd meriti stwierdził, iż daje wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. P., który zaprzeczył temu, iż wiedział, że zakupiony przez niego samochód marki V. (...) pochodził z czynu zabronionego i zlecił przerobienie w nim numerów identyfikacyjnych, przede wszystkim zauważyć powinien oraz rozważyć następujące istotne okoliczności, a mianowicie:

- 1) z zeznań R. L. wynika, iż przywieziony przez niego z Danii samochód marki V., a w zasadzie uszkodzona karoseria, została sprzedana za pośrednictwem R. z A. (chodzi o R. S.); świadek ten zeznał także, iż kupcem miał być ktoś zamieszkały w miejscowości P. niedaleko miejscowości B., a jak wynika z protokołu przesłuchania oskarżonego M. P. w/wym. mieszkał wówczas właśnie w tych okolicach (k. 136-137, tom II/4/A oraz k. 51, tom II/4/A);
- 2) R. S. w depozycjach swoich potwierdził fakt nabycia od R. L. dla oskarżonego M. P. karoserii od samochodu V., podając także, iż nie pamięta już kto przyprowadził samochód na tzw. „przekładkę”, a także czy numery identyfikacyjne silnika oskarżony P. przerobił sobie sam, czy ktoś mu je przebijał (k. 13-14, tom II/37);
- 3) z opinii sporządzonej przez biegłego A. M. (k. 58-61, tom III/69) wynika, iż badany samochód V. (...) posiada identyfikator VIN naniesiony na podszybiu, jednakże całe podszybie zostało wstawione z innego pojazdu, ponadto stwierdzono, iż pole numerowe silnika nosi ślady szlifowania, a znaki cyfrowe zostały naniesione wtórnie i wzorem odbiegają od wzorca fabrycznego (brak jest jednak możliwości odczytania pierwotnie naniesionych znaków);
- 4) należałoby ponadto z wnikliwością rozważyć, czy przypadkiem brak w samochodzie identyfikatorów producenta w ukrytych miejscach, nie wskazuje na celowe ich usunięcie, a jeżeli tak, to jaka mogła być tego racjonalna przyczyna.

Rozpoznając ponownie niniejszą sprawę w zakresie dotyczącym oskarżonego M. P. sąd I instancji weźmie pod uwagę przytoczone powyżej przez sąd odwoławczy okoliczności, które sąd meriti ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w kontekście całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, z jednoczesnym uwzględnieniem zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Odnosnie apelacji oskarżyciela posiłkowego

Apelacja oskarżyciela posiłkowego w znacznym zakresie zasługiwała na uwzględnienie, co w efekcie skutkowało zmianą zaskarżonego rozstrzygnięcia sądu I instancji. Przede wszystkim jako trafny należało uznać zarzut dotyczący obrazy przepisu prawa karnego materialnego, to jest art. 46§1 k.k., poprzez jego niezastosowanie, polegające na braku rozstrzygnięcia obowiązku naprawienia szkody co do niektórych z oskarżonych. Z użytych w art. 46 § 1 k.k. określeń wynika, że podstawę orzeczenia obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu stanowi skazanie za przestępstwo popełnione nie tylko umyślnie, ale także z winy nieumyślnej, jeżeli taki typ przestępstwa jest

przewidziany przez ustawę. Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest obligatoryjne w przypadku złożenia wniosku o orzeczenie tego środka przez pokrzywdzonego (por. art. 49 k.p.k.) lub inną osobę uprawnioną (por. art. 49a, 51 i 52 k.p.k.), z tym tylko iż wniosek taki musi być złożony w odpowiednim czasie (zobacz: art. 49 a k.p.k.). Za pokrzywdzonego uważa się także zakład ubezpieczeń w zakresie w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia (art. 49§3 k.p.k.). Warto odnotować również, jak trafnie zauważył to autor apelacji, iż pogląd że sprawca (paser) pomagający w ukryciu samochodu pochodzącego z przestępstwa nie może odpowiadać w całości za szkodę wyrządzoną tym przestępstwem jest rażąco błędny w świetle ratio legis art. 46 § 1 k.k. (tak: wyrok SN z dnia 06.04.2011r., III KK 399/10, Lex nr 811861).

Sąd okręgowy mimo ciążącego na nim obowiązku orzeczenia naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, nie wywiązał się z tego obowiązku, mimo iż oskarżyciel posiłkowy złożył w odpowiednim czasie stosowny wniosek na piśmie. W tym stanie rzeczy należało zmienić zaskarżony wyrok i zasądzić od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego towarzystwa ubezpieczeniowego stosowną kwotę tytułem częściowego naprawienia szkody, pozostawiając jednocześnie możliwość dochodzenia pozostałej części odszkodowania na drodze procesu cywilnego. Dostrzec należy bowiem, iż przepis art. 46§1 k.k. przewiduje obowiązek orzeczenia od oskarżonego na rzecz uprawnionego podmiotu naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części i sąd odwoławczy wydając w tym zakresie orzeczenie reformatoryjne skorzystał z tej możliwości, orzekając wobec oskarżonych środek karny w postaci częściowego naprawienia szkody, mając na uwadze dolegliwość środka karnego oraz konieczność wykonania także kar zasadniczych orzeczonych wobec oskarżonych.

Mając powyższe rozważania na uwadze sąd apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i zasądził na podstawie art. 46§1 k.k. tytułem częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem od:

1) oskarżonego C. J.:

- na rzecz (...) w Ł. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w pkt 22 wyroku,
- na rzecz (...) w Z. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w pkt 24 wyroku,
- na rzecz (...) w P. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w pkt 25 wyroku,

2) od oskarżonego M. J.:

a)

a) na rzecz (...) w P. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w pkt 37 wyroku,

b) na rzecz (...) w Ł. dwie kwoty po 5.000 zł. każda w związku ze skazaniem za przestępstwa przypisane w pkt 38 i 39 wyroku,

c) na rzecz (...) w Z. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane w pkt 40 wyroku,

3) od oskarżonego S. J. na rzecz (...) w P. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za przestępstwo, o którym mowa w pkt 60 wyroku,

4) od oskarżonego D. G.:

- na rzecz (...) w Ł. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 95 komparacji wyroku,
- na rzecz (...) w K. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 115 komparacji wyroku,
- na rzecz (...) w B. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 120 komparacji wyroku,
- na rzecz (...) w Ł. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 135 komparacji wyroku,

5) od oskarżonych P. M. na rzecz (...) w B. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za czyn z pkt 490 komparycji wyroku,

6) od oskarżonego I. K. na rzecz(...) w Z. kwotę 5.000 zł. w związku ze skazaniem za czyn z pkt 503 komparycji wyroku.

W zakresie dotyczącym oskarżonych J. Z. oraz G. Z. sąd meriti stwierdzając winę obu oskarżonych nałożył na nich na podstawie art. 72§2 k.k. obowiązki częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez uiszczenie stosownej kwoty na rzecz poszkodowanego towarzystwa ubezpieczeniowego (zobacz: pkt 131 i pkt 186 sentencji zaskarżonego wyroku). W zaistniałej zatem sytuacji sąd apelacyjny nie dokonał korekty zaskarżonego wyroku i nie orzekł wobec w/wym. oskarżonych obowiązku naprawienia pozostałej do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w wysokości 6.900 zł., a o co wnosił pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Warto zauważyć także, iż apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest skonstruowana w sposób trudny do odczytania. Z wstępnej części apelacji wynika mianowicie, iż pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok sądu I instancji w części dotyczącej oskarżonych: C. J., M. J., D. G., M. M. (2), I. K., G. Z., P. M. i S. J. (podkreślenie SA). Zarzuty obrazy przepisu art. 46§1 k.k., jak i art. 627 k.p.k. odnoszą się natomiast, m. in. zarówno do oskarżonego G. Z., jak i nie wymienionego we wstępnej części apelacji oskarżonego J. Z.. Wnioski apelacyjne także dotyczą obu oskarżonych.

W ocenie sądu apelacyjnego dekodując środek odwoławczy pochodzący od pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego należy to uczynić poprzez pryzmat przepisu art. 118 k.p.k., to jest iż znaczenie czynności procesowej ocenia się według treści złożonego oświadczenia, zaś niewłaściwe oznaczenie czynności procesowej nie pozbawia czynności znaczenia prawnego. Uważna lektura skargi apelacyjnej wskazuje natomiast, iż pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok sądu okręgowego zarówno w odniesieniu do oskarżonego G. Z. jak i oskarżonego J. Z., zaś zakres skarżenia wynika z zarzutów i wniosków apelacyjnych, a także z kierunku zaskarżenia.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zasadnie podniósł także zarzut obrazy przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 627 k.p.k. poprzez nie orzeczenie przez sąd I instancji od oskarżonych o zwrocie kosztów zastępstwa adwokackiego, mimo złożenia przez pełnomocnika stosownego wniosku w tym zakresie.

Zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 5 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1348, ze zm.) stawka podstawowa dla pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu przed sądem okręgowym jako sądem I instancji wynosi 600 zł., zaś w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka podstawowa ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20% (§16 cytowanego wcześniej rozporządzenia). Z protokołów rozpraw wynika, iż pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego brał udział tylko w dwóch rozprawach przed sądem okręgowym. Należne oskarżycielowi posiłkowemu koszty za postępowanie przed sądem I instancji należało rozliczyć proporcjonalnie wobec wszystkich oskarżonych, których czyny przestępne były związane bezpośrednio z czynami, co do których oskarżycielem posiłkowym był PZU SA. Podobnie także należność pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego za postępowanie przed sądem II instancji należało rozliczyć według tej samej zasady co powyżej, z wyjątkiem oskarżonych G. Z. i J. Z., co do których apelacja oskarżyciela posiłkowego nie została uwzględniona.

Mając powyższe rozważania na uwadze sąd apelacyjny zasądził na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. w W. tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego kwoty wskazane w sentencji wyroku sądu II instancji.

Nie zasługiwała natomiast na uwzględnienie apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie dotyczącym uniewinnienia oskarżonego G. Z. od czynu zarzucanego mu w pkt 356 komparycji zaskarżonego wyroku. Wbrew twierdzeniom autora apelacji sąd meriti nie dopuścił się wcale obrazy przepisu art. 424§1 pkt 1 k.p.k., gdyż jak wskazuje lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym czynu z pkt 356, sąd I instancji wskazał jakie fakty

uznał za udowodnione, a jakie nie i dlaczego, przedstawiając jednocześnie tok swojego rozumowania, który sprawił, iż sąd meriti uniewinnił oskarżonego od popełnienia przestępstwa z pkt 356 komparycji zaskarżonego wyroku.

Jak trafnie zauważył to sąd meriti zachowanie oskarżonego G. Z. opisane w punkcie 356 komparycji zaskarżonego wyroku nie wyczerpało dyspozycji art. 286 § 1 k.k. W trakcie przewodu sądowego nie przedstawiono dowodów przeciwnych wersji oskarżonego, a także relacji świadka R. L., którzy podali, że samochód M. (...) nr rej. (...) został skradziony G. Z. przez C. J. i R. L., w celu wyłudzenia od niego okupu. Po odzyskaniu pojazdu G. Z. ubezpieczył go w obawie przed kolejną kradzieżą, która istotnie nastąpiła. Jednak w tym przypadku nie jest wiadomo kto jej dokonał. Z zeznań L. nie wynika także aby miał z nią coś wspólnego oraz aby przyjmował to auto na tzw. „zgłoszenie”. Zatem niemożliwe jest w tym przypadku wyciągnięcie wniosku, iż dokonano upozorowanej kradzieży przedmiotowego samochodu, a bezpośredni z tym związek miał oskarżony G. Z.. Znamienne jest także, iż autor apelacji nie wskazuje na żadne dowody, których nie wziął pod uwagę sąd meriti, podnosząc jedynie w sposób bardzo ogólny zarzut naruszenia przepisu art. 424 k.p.k., to jest iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie odpowiada wymaganiam formalnym. Jak już wcześniej wspomniano jest to zarzut chybiony, albowiem sporządzone w zakresie dotyczącym niniejszego czynu uzasadnienie zaskarżonego wyroku umożliwia dokonanie rzetelnej kontroli instancyjnej. Na fakt, iż podnoszony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzut nie znajduje rzeczywistego oparcia w przedmiotowej sprawie, przemawia chociażby to, iż poza jego postawieniem autor apelacji nie podał żadnych okoliczności, które mogłyby wskazywać na to, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sporządzone w nieprawidłowy sposób, to jest taki, który nie odpowiada wymogom przepisu art. 424§1 pkt 1 k.p.k.

Na podstawie § 14 ust.1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.), sąd apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz: adw. T. S., adw. A. L., adw. E. L., adw. M. S., adw. W. C. i adw. W. W. kwoty po 738 zł. tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Stosownie do przepisu art. 624§1 k.p.k. sąd apelacyjny zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą uznając, iż ich uiszczenie przez oskarżonych byłoby zbyt uciążliwe.